

BESEDA

E L E K T R O N S K A K N J I G A

Valentin Cundrič

Pamtivid

Sonetni venec
sonetnih vencev

O M N I B U S

BESeDA

Valentin Cundrič

PAMTIVID

Sonetni venec sonetnih vencev

To izdajo pripravil

Franko Luin

franko@omnibus.se

ISBN 91-7301-235-1

---

beseda@omnibus.se

www.omnibus.se/beseda

I

Cvetnè perjanica na školjčni glavi
je panjska roža v dihu, ki prestrežen
od smrti bo in nošen za žerjavi,
kot da ni bil zasubljen, zaprisežen!
Cvetove ciljev, mrzki božji gnev
stosončev in sprelunin kot kosti
bo zbiral, kakor da jih je otel
iz primščine pred avličnimi psi.
... ki jaz tako je, da me že je sram!
Z monštranco zidano me iznenadi.
Kar v grobu, hlevu — varuh — poravnam,
pogoltnejo viharniki s prepadi.
Petavz pripne kot sedlo v veter kres,
vihra s perutjo dimastih zaves.

Vihra s perutjo dimastih zaves.
In slišim: buden stoj pred vrati.
In slišim: tudi ti. Iz božjih res
prihajajo z zagrobnimi pečati.
Pogoltnejo viharniki s prepadi
groh zarje, rosne gantarje noči.
Od živih sveč kaplja v uho, po bradi.
Razpravljenega biča do krvi.
Skoz gizdo božjo dohajač drevari.
In se sprašujem: kdaj bom pa bedel!
Ko vztrepetam med brezastimi pari,
odpreti moram grob, odpreti hlev.
Napet lok grčav v roki je kozavi.
Zapahnjen veter hlipa v goličavi.

Zapahnjen veter hlipa v goličavi.
Ležišče v čolnu vzide in ležim
kot pri počitku in besedi pravi.
V objemu s stavkom kakor varuh rim.
Odpreti moram grob, odpreti hlev
in špansko odpečatiti volilo,
da bom na dvoru kakor luč brlel,
tako glasi se namreč sporočilo.
Mi z levo pismo črno-belo daje,
zablodi z desno v moji jelenjadi.
Poveževa vabila in vzdihljaje,
da bom domač v podzemeljski livadi.
Pospremi me plečat čez blatno grez,
nadzemeljski sred vojskinih pretvez.

Nadzemeljski sred vojskinih pretvez
bo skrinjice Pandorine odpiral.
V besedje moje, ki je smolnat jez,
se kakor izdajalec bo zažiral.
Da bom domač v podzemeljski livadi,
mi reče skoz raznihane lišaje.
Priroč je in krvav povoj v navadi,
ki jo udomačuje v tele kraje.
Kot da je z mano samcat, vnebohoden,
me angel z grbo silno namnoži.
Bo v molku moje ljudske pesmi roden,
vsenaokrog kot pajčina visi.
Se kakor kost in nož v oba zažlebi
besedje o začetku in amebi.

Besedje o začetku in amebi
se z grbo kakor kmeta me dotika.
Da zamenojček v moji bo osebi
lišajsti našel drobir jezika.
Vsenaokrog kot pajčina visi,
čigav se angel varuh k meni skloni?
Kot Pesem je ednina, se boji,
ker sem, njegov, obdan z oltarji, s troni.
Me varuje kot vnebohodni vrt?
Bori se z njim, kateri je iz loja?
Mi on ponuja obhajilno strd
s police posvečenega negnoja?
Mar z njim, vsakogaršnjim, ali v pustiv —
duši me, in sem angel z grbo gnil.

Duši me, in sem angel z grbo gnil.
so veprovi možje na divjem plesu
drug drugemu razgrizli v srajcah šiv,
da plahutajo v ranjenem telesu.
S police posvečenega negnoja
ne vzamejo rogati in krilati,
kar človek drugim daje in posoja.
Kot pelod me zasujejo repati.
že božji moj kopni kot ivje,
kot suha praprot tiho se drobi.
In ga zamenjal bo, kdor se spočil je,
ovešeni s čekani se zbudi,
rekoč, če v stiski sem ali potrebi;
kot čolneter hodim za pogrebi.

Kot čolnvetar hodim za pogrebi.
Hudičeve votline me obdajajo.
Me svinjski veter greje v tej pozebi.
Šepeti me tajinstveni razvajajo.
Ovešeni s čekani se zbudi,
ponuja svojo kožo bodonežo,
kot desetina grče se deli,
kot vbogajme za skupno grešno ležo.
Če pa že gre za angelske vidike,
vsak je srce nekakšnega pogoja.
živ krst ponuja, jemlje mi oblike
in me prisedši grabi in pohoja.
Mojbog, sem tudi jaz golobjesiv,
sem šajnast, ogrinjalen, pripogniv.

Sem šajnast, ogrinjalen, pripogniv
pod križanim in kronanim neznacem
in je moj smeh in jok samo odriv
med šimelnom in hitrim vrancem.
In me prisedši grabi in pohoja,
med jalovce odriva in v temo.
Na meni so kasiopeje znoja,
ki so sestré s hitinasto rjo.
Pohajajo prizori kratki, skopi
kot mrka bitja v počivalni skreki.
Dogodki kot spomini v šolski klopi,
sem biserna krtina med pokleki.
Mojbog, pa bil samo je sanjska pena
pribor za nežnost božjega korena!

Pribor za nežnost božjega korena
prinesejo iz bližnjega gradu.
Svetloba se gorečega imena
zažira v hišo davnega godu.
Sem biserna krtina med pokleki
žanjic in koscev. Njihov rezki strah
me biča. Majhen v angelski sem vleki
oblečen v blejski in gorjanski mah.
Drobe me božji v besni krik in srh
v zajetju pamtiveka in obal.
Dosegam živim še neznani vrh
v zaledju angelskem kot stari gral.
Se vsega in dovolj pohleven, blag
polagam pred domače in na prag.

Polagam pred domače in na prag
pooblastila in opravičila.
Med sanjskimi bom znanci padal vznak,
mi bo postiljala beseda mila.
V zaledju angelskem kot stari gral
me bo beseda vsem postiljala.
Me, Vido, bo odnašal črni val.
Me ljudska pesem bo oživiljala.
Za vidno zemljo se bom na nevidno
naslonil, s tujim angelom v opreki.
Zato oblečen v srajco zdaj nazidno
borim grede z dvojino se, z izreki.
V valovih detelje, rži, ječmena
treso se mi ramena in kolena.

Treso se mi ramena in kolena
v obrh krvavega, porušenega.
Se pleteta za mene dva jermena.
Iz mene zame preizkušnega.
Borim grede z dvojino se, z izreki.
Klobuki in pasovi sviloprejski
izginjajo z dolinskimi izseki.
Smo v blejski in deželi galilejski?
Se v klobčiče in pa na božje palce
navijam, in v mrakobnost ogledal.
Nečimern pogledam se v zrcalce
kot suženj okobal in kakor kralj.
Ne bom obstal? Čeprav poključkokrak —
volšebni prsti v vozlih so bisag.

Volšebni prsti v vozlih so bisag
in brenkajo na jokajoče citre.
Budi se v meni violinski mag,
od mrtvih vstane iz zatohle mitre.
Kot suženj okobal in kakor kralj
pa kot nikogaršnji hvaležni bajtar
atlantski bom odložil šal,
prijel samo za kajfež, kot iblajtar.
Se bova srečala v jelenji kamri,
pogled njegov ne bo me zaskedel,
delila bova si med vsemi jamri,
kar Jožef je po angelu imel.
V objem me stiska in navzad krivi
kraljestvo osovraženih reči.

Kraljestvo osovraženih reči
mi šenka skorjo kruha, strgan gvant.
Kot mož davnini me zagotovi,
zato udarim kakor norc na škant.
Kar Jožef je po angelu imel,
v preroške knjige treba bo vrniti.
Kdor bo na potu križevem medlel
kot jaz, naj se ne lišpa in ne kiti.
Izročam hlapčevsko se svetli kosi,
zahteve so plevel, ne bom jih štel.
Kar nosi cesta in sirotnik bosí,
erhaj bo shranil v miznični pepel.
Obreda kakor pajek se drži,
egiptovsko temo še bolj zgosti.

Egiptovsko temo še bolj zgosti,
medeč med živimi, kar jih predrami.
Mi boža, škarnik, pas, zapre oči.
Gospod med tistimi v tohljivi jami!
Erhaj bo shranil v miznični pepel
besed okoliščine, razlog stavka.
Če pa s pomeni bom drugam hlepel,
izgubljam vdanost konca. In opravlka
me blisk bo kakor rodna rja razparal.
Na meni varuh z bičem bo črnel.
In mutec bo tako ihteč postaral
cvetove ciljev, mrzki božji gnev.
Oglašja se kot zvon in grom v daljavi
cvetnè perjanica na školjčni glavi.

II

Egiptovsko temo še bolj zgosti
dopolnjeni kot božji cilj in smer.
Mi roženkranski spanec razsvetli
kakor prišedši duh in gib razmer.
Erhaj bo shranil v miznični pepel
človeške kakor angelske končnice.
Kot Telesphoros z mano bo čemel
in gnetel zame nove pevke ptice.
Zajoči v meni, angel moj!
Bom nosil zate svečo kot za brata.
Omotaj v beli angelski povoj,
kar danes line so, kar dvojna vrata.
Je iz češčene sluzi in iz mresta
beguncev kažipotna črna presta.

Beguncev kaŝipotna črna preta
bo pod nebo in v srca prangana.
V vrtincu bo škripala njena pesta,
saj njena pesem bo zašrangana.
Kar danes line so, kar dvojna vrata,
pobudnik je za vstop in za pobeg,
ko pa zapela zadnja bo lopata,
bo za kesanje časa na pretek.
... a ne da me razžalostiš ...
Čeprav me v cerkvi svoji boš ščemel,
ne bova se pribijala na križ,
bo tehtnična ledvička kot vrzel.
Prihaja več jih s kladivom, žebli,
se majejo naglodane brvi.

Se majejo naglodane brvi
kot zmagoslavni in monstrančni orel.
V izpovedi tamutastih ljudi
z govejimi, kobiljimi bom gorel.
Bo tehtnična ledvička kot vrzel
prilizovala se telesu, duhu
in španu, ki vesel me doletel
na poti bo k astralnemu evnuhu.
Molčečega objemaš me nocoj!
Iz trna jemljem te in iz osata
kot rožnega, in je pohojeni pozoj
zdaj mala dlan in zdaj zagrobna trata.
Častila bova veje lipe, bresta,
izprožene v deželo in nad mesta.

Izprožene v deželo in nad mesta
poti naslanjajo se v vetrov kvader.
Je mati z detetom tu, je nevesta.
Trpotčev jerbas v senci skrunih jader.
Zdaj mala dlan in zdaj zagrobna trata
spreminja lastno srečo in dogodke.
Razbojnika oba zatrepetata,
in desni izpove se za predsodke.
Ihtljivega od sebe me podiš.
Bom nosil tvoje ključke brez koraka.
Napolnil bom vsaktero tvojih hiš
v obleki iz natrganega slaka.
Me močijo krvave potne srage
za desetino grenko-sladke zmage.

Za desetino grenko-sladke zmage
iztezajo se fajgelnovе sape
čez ledveno kotanjo zlate vage,
da odneso nas za obzorja grape.
V obleki iz natrganega slaka
zrem v svet, on vame gleda, tujca dva!
Pa slišim govoriti vilenjaka:
kdo pa na srednji čeveljček švedra?
Hrustljavega držiš na dlani.
Zakopal bom tvoj cvetni križ v globel.
In potlej z najinimi vintgarjani
zaorjem skoz zaroke in apel.
Iz črnih angelskih odprtih trug
v besedje o rečenem veje jug.

V besedje o rečenem veje jug
in kakor da se mi mehko postilja
in kot da legam v avlični zasuk
med martrnice žgočega obilja.
Zaorjem skoz zaroke in apel
z gorjanskim črnim plugom in zastavo.
Pa se začuje keltski estopel:
je to za pravo vero, dom, postavo?
... a kdo obstal bo, kdo,
če lišpal me samo boš za beljaka.
Zato pa še ne jemljeva slovo.
Je silno zadišala konjska dlaka.
Besede so živalske meni drage,
kot Pesem sem dvojina divje jage.

Kot Pesem sem dvojina divje jage.
Z ljudmi in vetrom plevem mali šmaren
in brusim zobce izkopane žage.
Za mentrgo sem s kruhom radodaren.
Je silno zadišala konjska dlaka,
drobe se psalmi konjskih čred in jat.
Pastir okliče sebe za težaka.
In kot efeb me hodi obiskovat.
Božiči v meni so pijani.
Razsul se roženkranc je v srh skodel.
Najdevamo se, čakamo ob rani.
Duhovi so vstopili, z njimi Lelj.
Umit bom stopil v angela kot v lug,
držeč se krika in skeletnih muk.

Držeč se krika in skeletnih muk
nov valpet okostnjak za mano šepa.
Zveličar plesnih Vidovih vijug
krvavo skruno roso z mene stepa.
Duhovi so vstopili, z njimi Lelj.
Srebrijo se okostja in lobanje,
ko vstopajo v dogodke kot v kopel.
Človeška žalost jim je domovanje.
Ranljivo v tebi je drevo.
Osmukano do vitkega bo kola.
Lahko obtrgal naju bo vsakdo.
Se dviga bič, se dviga nož nad vola.
Pa o pomenih dvomim, o posluhu,
ko hodim, dete, v regratovem puhu.

Ko hodim, dete, v regratovem puhu,
mojbog, pozabljam, koga k sebi kličem
skoz mrki žlambor teletihov k vzduhu,
kateremu pripadam in pritičem.
Se dviga bič, se dviga nož nad vola.
Gospod gre mimo, milo se razjoka.
Bo v poizvedovanje dal sokola.
Mojbog, je to na oni stran potoka?
. . . en porod, eno pesemsol!
Bom tvoja podkev in tvoj katafrig.
Vendar na poti iz sveta domov
ščemi golota, grčavi povzdig.
Bo mene angelski pretresel slog
skoz tablice voščene naokrog.

Skoz tablice voščene naokrog
za staro pravdo vsi se zbirajo.
Medim upornim kmetom črnook.
V sledenju tajnem vsi marširajo.
Ščemi golota, grčavi povzdig
zaniha mi telo kot mlado rž.
Jo vetrov skrotoviči skruni žig
in bridka toča jo spreminja v krš.
Grobar in kmetič mlad
bosta postala tudi kis in smola.
Vendar na poti najini v pomlad
vsaksebi sta si jezik, roža spola.
Z berači in pri vinu in pri kruhu
poizvedujem o rojenem duhu.

Poizvedujem o rojenem duhu,
čeprav je tudi res, da on poišče.
V napuhu tavajočega, v kožuhu
pa ne povabi v svoje bivališče.
Vsaksebi sta si jezik, roža spola
kot dva dogodka z lovorom in mečem,
dva jeznorita angela razkola,
v družino silita in jima utečem.
Aleja zetov in sinov
hiti v prepletanje, hlepi v dotik
z neznancem. Preko ranjenih mostov
bo zdrsnil prazen mimo sončev gig.
Če ni popotnikov. Je to sam Bog,
ki sklonjen je nad vesla in nad drog?

Ki sklonjen je nad vesla in nad drog.
Ki s pajki lačnimi grozi in črvi.
Ki me privezal bo v svoj sončev stog.
In bodo potonile hiše v krvi.
Bo zdrsnil prazen mimo sončev gig,
tja in nazaj bo prazen, tisoč let,
da kraj bo zbral zlatnik, in se svetnik
v nebesa peljal bo, človekojed.
Najdeva vse nas hruškov žad.
Kaj sem pa jaz prišel sem s tabo stat?
Mar res po angelskem paberkovat?
Iz stavkov in besed sezidaš grad.
Podrejš se dolžnosti in postavi
skoz rano rože v zvezdnati opravi.

Skoz rano rože v zvezdnati opravi
prisede k mizi in v objem od dneva
v ramenih in kolenih zaletavi
in tolikanj želeni varuh speva.
Iz stavkov in besed sezidaš grad
in mojškrice pokličeš v stalno službo.
Ko pa razkrije skrivni se razvrat,
ključavnice zamenjaš in vso družbo.
Terjatve, sem prelita kri . . .
Nevesto novo vsi hite mi dat.
Za divjo jago v cerkvici zvoni,
za preživele iz legend, balad.
Lišajasti osat smo šklepetavi.
Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi —

Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi
se peclja ljubkovanega pomenka
drže kot sklede, mili, frfotavi.
So staroste samcatega odtenka.
Za preživele iz legend, balad
Verjanko hodi v gozd po moško strd
in včasih vsem po vrsti srajce prat.
Veselo žvižga, poje. Ni potr.
Ameba, ki je hiša, mi,
je angel, najin prvi rajski lev?
Vardevano kot kamen iz soli
erhaj bo shranil v miznični pepel.
Je listopad in z lakotnimi psi
egiptovsko temo še bolj zgosti.

III

Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi
hodili bodo voljno z nami vštric
kakor prepoved, ki veli v bleščavi
obrazložitev naših ust in lic.
Za preživele iz legend, balad
drobtinica se zlata tudi najde.
Se pozlati in posrebri podplat,
in se posujemo s prizori ajde.
Prestolni kraj, navzoč, je ujezljiv.
Oltarni, znan kot čas, poišče sled
skoz nas in leto, z njim pa soočljiv
bom točil mleko in bom točil med.
Mojbog, so kosci, žanjci nebogljeni,
kosijo travo in so pokošeni.

Kosijo travo in so pokošeni.
So pušeljci za vetrov festival.
Po grobih in po hlevih razloženi
z avemarijo mutčevo, koral.
Bom točil mleko in bom točil med.
Kot polnomočje moja glasna špraha
bo zašibila slednjo streho, klet,
in bom prebudil žalujoča Vaha.
Se majejo stebri pokrajine
in prebujena predse zre zverjad.
Bom rekel: to so hčere vajine!
Se mojih rok držita sol in slad.
Časten postojnar, štrenast v slavi,
je vstal iz jasli v valpetski ponjavi.

Je vstal iz jasli v valpetski ponjavi,
ob pečlju dogodkovnih pridobnin
kakor za dolgo spanje se razpravi,
zvestobo mi obljublja in spomin.
Se mojih rok držita sol in slad,
ker s šlemom sem poključskim pljuskal Savo,
da sem pretočil zimzeleni glad
v Zarjino in Soncino vezavo.
Vardevanec me božji je pozabil.
Grem v tujo travo sanjat in živet.
Me že, seno, v ograbek bo zagrabil,
sem z vsemogočimi ljudmi objet.
A judež ne pri tebi ne pri meni,
potrka pri viharni živi ženi.

Potrka pri viharu živi ženi.
V usodi klekarici, v pieta
ihiti: se me okleni, me razdeni.
Prenagljeno se k tujcem poravna.
Sem z vsemogočimi ljudmi objet.
Skoz večnostni krvavi pot upogne
me skruna srajca, ki jo bom nečed
odvrgel, da se dvojnik mi izogne,
misleč, da sem samo drvar in svinjski
pastir, ki tuje igre ponareja.
Prizori resda so samo spominski,
se v meni angel zvonki še razveja.
Je vetrov kvader, živi tatrman,
sem mislil: konj me čaka osedlan.

Sem mislil: konj me čaka osedlan.
Na gumno vabijo? na prireditiv?
V skeletnega boga in v samski stan,
ki bo razgrnil prt kot naselitev?
Se v meni angel zvonki še razveja.
Začujejo popevke se potočne.
Vihra rjuha, plete se odeja.
Se razživijo ure krvomočne.
Služabnik novi pleve me, trpinči,
okinča za sprehod me in za rej,
na barko nese me, mi ude zmlinči.
Neguje trn me, osat kot prej?
Vse, kar drhti: glas, duh, v pogleskem glaju,
se hrzajoč ponuja mu v jecljaju.

Se hrzajoč ponuja mu v jecljaju
voščen drobljiv v odpustke in zapitke.
Kot okrepčilo ustom in lišaju
ki pleve ploski kamen za počitke.
Neguje trn me, osat kot prej,
a glavo hitro sklonim v tuje žegne,
v preležanino nageljnovih vej.
Iz čolnvetra gvažar me utegne
opaziti v tej stoji nehoteni.
Saj nekaj lakota sem, nekaj žeja.
Dajalec si darov, a me opleni!
Pepelnata žival mi v prsih bleja.
Je žrebec plemenit? izbran?
Z njim hodi angel z grbo razuzdan.

Z njim hodi angel z grbo razuzdan.
Oropani brž drugega oropa.
Zamenja z njim pelinasti mezlan,
kot žrtev se poliva s curki kropa.
Pepelnata žival mi v prsih bleja.
Bom stopil brez prizorov med pokrovke,
in nanje se nevihta onečeja,
na njih visijo roparske postovke.
Kar me boli, ta čudežni kojot,
skelelo moje bo telo, doklej?
Je v času čas, hijena od ondod —
na ustnice se vzpne mi čarodej.
Popotnik v angelskem bom oklepaju,
. . . bo jablana na poti proti rajju.

Bo jablana na poti proti raju
slovita, kakor oljčni so kresniki,
ki v poželenju so in običaju,
da so smolina, štrenasti krstniki.
Na ustnice se vzpne mi čarodej,
ponesem si k obrazu staro pečo,
v prijemu ga rotim: ti me imej
z objemi in primiki skozi srečo.
Med stekle sence stopim žolt in sam.
Neguje angel me, kar sem veriga.
Dogodek kot zaljubljenec štemam,
me viska in skoz veter kostni dviga.
Borim z verigami se in vezaji
v tej rabljevi in angelski utaji.

V tej rabljevi in angelski utaji
sem nori prišlek v posteljo z brezdomci.
V narečju bom govoril z doživljaji
in kakor matriarhinja s potomci.
Me viška in skoz veter kostni dviga
daritev klavna, ki ni pot žlahtnenja,
in kakor tujka mimo mene šviga,
brez olepšave mojega hotenja.
Otrokov smeh in jok sta le izvleček
od spremljevalnih rožnatih potuh.
V moža donosi polnomočni deček,
kar smolast je osat in hkrati puh.
Kot da se dirja tja v prerokovani boj,
pripeto sedlo je v čebelji roj.

Pripeto sedlo je v čebelji roj,
se sveti dopetajca krščenice.
Obide zona praznik, glogov sloj,
ki je gostil predpražne sojenice.
Kar smolast je osat in hkrati puh,
natakunjeno bo kakor plen na statve.
S prebegi školjčnih prazničnih rjuh,
obrobljenih za mlačni dež pojatve.
Iz gotike zasutih jam motvoz
ponuja se kot pamtiveška knjiga.
Otipam ga s podplati gol in bos.
Skoz šipek božam tega katafriga.
V nebo se dvigajo deviški mlaji,
mede prigradničarju lepi kraji.

Mede prigradničarju lepi kraji
v nebo sprejeti, še do včeraj krš.
Jih mesec varuje pred spodrsjlaji,
jih dolbe v velban pajčolanast trš.
Skoz šipek božam tega katafriga,
ki hodi v moje sanje na trgatve.
Kako se to ugaša in prižiga
in posvojenega drobi v dajatve.
Dogodki tukaj so samo poudarek
prigradničarja, ki ni poležuh.
Iz groba in iz hleva nesem zvarek.
Skoz trn mu ponujam vrč in kruh.
Prerivam se skoz rok in nog nebroj,
postojnarju postrežejo takoj.

Postojnarju postrežejo takoj
služabniki dogodka in teras,
oblečeni v kresnice, v pamtikroj.
In orla zvabijo v svoj igrokaz.
Skoz trn mu ponujam vrč in kruh,
a njemu ni do te obogatitve.
Ondod orodje je za vid in sluh.
In tu orožje skrivne omožitve.
Čeprav ne ve, da naš je falofor,
zanj snope žel sem iz pradomovin.
Samo dosanjan je, kot umotvor.
Oblečeš porojno v hermelin.
Je v sanjah toplo sonce do krvi,
skoz mandeljnov obrh do sem sneži.

Skoz mandeljnov obrh do sem sneži.
Hrumi do sem kot angel Numenor.
Razjeda kakor vzorec zaslovi.
Dogodek vstopa v hišo kot v gomor.
Oblečeš porojno v hermelin,
nabrusiš skrhan srp za nove setve.
Pribor za nežnost svetlih poševnin
boš v pajčolanu nesel skozi kletve.
Obkrožajo te že viseči svatje.
Volšebni prsti črni od jestvin
zablodijo pod srajco in za satje.
Apnarji zibk in krst goje spomin.
Se spremljevalni Izak pomladi.
Astral prenese rane in sledi.

Astral prenese rane in sledi,
za pričo se dogodka usposabljam.
Prenočvan v zlatem runu dozori
dogodek z mano in ga ne pozabljam.
Apnarji zibk in krst goje spomin,
zapisan v vintgarjanov manuskript.
V pelinastih obetih okarin
se izogibamo Scil in Karibd.
Skoz ilnato mečico veter vleče
kakor slovit in stegenski razvrat.
Na meni dosti je, preveč, ležeče
za preživele iz legend, balad.
Kot starostnice tonemo v mečavi.
Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi —

IV

Astral prenese rane in sledi
in žalostno pokrajino ožrebi.
Kot mleko sveže nežnost žubori,
smeji otroški se obrazček v tebi.
Apnarji zibk in krst goje spomin,
zaradi njih bi gledal si v srce bi.
Družina je oblečena v muslin
in zamahuje s krili za galebi.
Sprevodi golih so čarovnikov
potrkali na vice in nebesa,
tako prinesli v dom peskovnikov
pozlato ran in cvetnega uljesa.
Metulj me ljubi, kot da sem drevo.
Je kruh in drugim lakota samo.

Je kruh in drugim lakota samo,
spreminjasta in zavberna prigliha.
Kaj vse ljudje pod pazduho vzemo!
In kdo se iz naročja vse nasmiha!
Pozlato ran in cvetnega uljesa
bom v pehar kakor kruh in kvas vsajal,
se v kamenjak pišočega peresa,
in me podganar glasno bo oblajal.
... ki zablja žrtve v hišo akrostiha.
V ovešenost s prizori pajčevin.
Se sklanjajo v zrcaljenja navdiha
žalujke odpravnin in pridobnin.
Kdor z mano hodi smolast in v rji,
v Bethezdi kot somračnik zaslovi.

V Bethezdi kot somračnik zaslovi.
Prislili me, da družno z njim pohajam.
Me za komolce grabi, se mudi
za mojim pason, kot da mu ugajam.
Žalujke odpravnin in pridobnin
nezaželene zavberni odrine.
Krtine v svetku stegenskih svetinj
postale bodo svete učinkovine.
Z lastniki ali delavci dogodka
govoril bo kot bog izza ižesa,
in bo dosegel, da semena krotka
se vmeščajo med ljubljena drevesa.
S somračnikom pa je tako in bo:
beseda je in naglo je slovo.

Beseda je in naglo je slovo
in žalostno pokrajino ojagnji.
In žrtveno mi šepeta tako:
usodo najino čimprej prevagni!
Se vmeščajo med ljubljena drevesa.
. . . ki so lovili mojega Gospoda.
Za tem trenutkom skopim zeva lesa.
Pa gledam rane mojega Baroda.
Je služenje mrliču doprinos
obojestranski in človeško čudo?
Če sem odkril kar angelski privoz?
Mojbog, če gre za angelsko pobudo,
če za skrivnost in slo angelograma —
vesti prestrežene kot praprot s trama?

Vesti prestrežene kot praprot s trama
bile bi tukaj nov koren lečen.
Barodov Goren, pozlačena jama,
bi stražil kerub z mečem kakor plen.
Mojbog, če gre za angelsko pobudo,
za eno od odgrnjenih kopren,
premagano bo tostran zlo in hudo,
ki onstran bo ob steblo in stržen.
Pod streho panteonsko zlat mitrej,
katerega nihče ne bo izrul.
Pobudi prišluskujem iz horej,
predan zajetju jo bom sam začul.
In to bo ena najmilejših štim —
smolina v sluhu, kot da hodim z njim . . .

Smolina v sluhu, kot da hodim z njim,
ki me v pozgodovinskost zapeljuje,
topi v odnos se, ga ugotovim
kakor obiskovanje tja na tuje.
Predan zajetju jo bom sam začul
penico potov božjih in priprošnje,
po njenem toku bom naprej zaplul
v deželo zveličavno in pogrošno.
Prijazni štiftar in skakač oholi!
Zamenjal srečen te bom za Garuda.
Predaleč je, da šel bi z osli, voli —
prihajam na pomenek in z zamudo.
Zija za njega, zame črna slama,
v objem lovim z obema ga rokama.

V objem lovim z obema ga rokama
ogrnjenega vame kakor v plašč.
Odkrhne s celca solzna se osama.
Vse to brez želje in zgolj zanalašč.
Prihajam na pomenek in z zamudo
zdaj v popkih zdaj v septembrskih plamenih.
Posut kakor orač z domačo grudo
pa še kot eden najbolj spevnih, klenih.
Skoz pajčolane bisernega peska
kot zadnji preminuli bom zarjul.
Bo oživela neobljudena soseska.
Gostitelj me bo slekel in sezul.
Morda skrivnost je mojih tajnih rim?
Kako trdno v besedju ga držim.

Kako trdno v besedju ga držim
kot mater z detetom, zavetnico.
In v kip pomanjšanega odložim
v oltarčku, zavberno desetnico.
Gostitelj me bo slekel in sezul,
očistil usta mi z žerjavico.
Citat iz Pisma naj bi me sesul,
raztresel naj bi me v otavico.
Natresel naj bi v svete me kadice,
kot cvetje vrgel v divje me slapove.
Me bo jemal kot vonj in dim s keblice
zadržek, da me krmi roka vdove.
Mar zame čedi se, lepo naštima?
Ga raševinarja preprede žima.

Ga raševinarja preprede žima,
drsi skoz sence, križar, brez sledov
in drugič zopet podvojen, za njima
zgorijo vsi podporniki mostov.
Zadržek, da me krmi roka vdove,
peha me iz opreznosti v izgubo,
peha nazaj med zete in sinove,
in glavo sklonim v davno zaobljubo.
Se v lovor bom, v zaščitni znak izročil.
Bom stopil v zaobljubljeni negnoj.
Nevihtnemu tega ne bom sporočil.
V posmeh kazniv peha me v senci hvoj.
Če sam je senca odloženih cul?
Zapreda vase ga lišajasti kobul.

Zapreda vase ga lišajasti kobul;
mojbog, bog Grimščarjev in kozomlez
zasadil bo na Kranjskem Irmensul
in bo česčen kakor astralni knez.
V posmeh kazniv peha me v senci hvoj,
njegov bom delavec v vinogradu;
mojbog, smrdljiv me bo oblival znoj,
se premetaval bom na pogradu.
Se premetaval bom po gnojni špani,
kozlovske kajnov bom pognal rogove,
a glej: ko mene muči in me rani,
drugje prikliče svete blagoslove.
Drug drugemu sva nož in dolga zima,
rešujem iz pepela ga, iz dima.

Rešujem iz pepela ga, iz dima,
kot da je moja kri in moja kost.
Mojbog, življenjepis kot pantomima!
Veselje prvič, drugič že bridkost.
Drugje prikliče svete blagoslove,
z izvoljenci se svojimi ponaša,
kot da tako izbira si možove,
kako hiti še v boj ali odlaša,
in še po pitju vode, vzetju kruha
rekoč: postoj, zapoj nocoj z menoj
kot volk. Vsem svojim za čez sram trebuha
ogreje s svečo martrno povoj.
Če ne potonem v ljudožerski mulj,
bom starostnik in vnebohoden žulj.

Bom starostnik in vnebohoden žulj
med talci in mučenci, ki s koluti
usode daljšajo krivuljo trul
iz vic med žive, koder rabelj v kuti
ogreje s svečo martrno povoj,
privezan k sulici ali na kopje.
Njegovi gledajo me iz prisoj
strmo navzdol, kot da gre za nadstropje
in za čuvarje angelskih krivulj.
Dežele stan in vrh kot blagodat
z žerjavico zapišem v platno bul
skoz srebrnino, juničji škrlat.
Duhovi vzplamenelega žekna
se vihajo skoz ptico in boga.

Se vihajo skoz ptico in boga
izreki in prikazni hlapčevanja.
Kreljut hudičeva s teboj vihra.
Kdo vse iz tebe se v prostost odganja!
Skoz srebrnino, juničji škrlat
kdo vse za mano nosi zlata usta!
Mojbog, kdo ne bi videl črnih jat
podrepnikov deželnega prokrusta!
Rastlinam in živalim razsodniki.
Med kapljami in zublji moj nasad
se trese v grozi; s sončnimi izmiki
rastišča so preplavila prepad.
Držijo se srebrnega žeblja
robovi duš otroških in rastja.

Robovi duš otroških in rastja
v ognjenem vrtu čakajo na plamen.
Duh ognja prebujen zacepeta
in mi nadene hladni brisingamen.
Rastišča so preplavila prepad
z grižljaji, padlimi iz lačnih ust.
Kdo je prišel sem stat in kraljevat
ostankom Leta kakor moj avgust?
Zasije kakor avra starih pisem
prihodnost pletenine in črepinj.
Kaj pa, če sem — kot jaz — prišel sploh nisem!?
Apnarji zibk in krst goje spomin.
V togotni skrinji se dovolj trpi,
astral prenese rane in sledi.

V

Robovi duš otroških in rastja
naprodaj so; bom Jezusu povedal,
čigav kupec se k meni poravna,
kot da bi krmil me in ne ujedal.
Rastišča so preplavila prepad.
Na kaj se boš naslonil? Kot žuželka
ujeta v smolast jantar ali žad,
če ne kakor okronana pepelka
zapuščajoča šepetavi pr_spis,
v katerem bitja bosa smo, umrjoča,
prabitja, vržena v vedečni jaspis,
poljubovana in drgetajoča.
O, koliko otrok ima Sibila!
Diše skoz lojtrnike sporočila.

Diše skoz lojtrnike sporočila,
v citronastem avbratu mladi dornik
v ohmetju obrezuje moška sila
in teše v mačohcah perunov sornik.
Poljubovana in drgetajoča
njegovca noga je možat podpornik
dogodka, ki v njem mračnica navzoča
vesla kot grešnik žegnan in spokornik.
Vsa božja pota, ki se odstirajo,
iz rbobraza v marec in pomlad,
za durmi, ki se v svet odpirajo,
so izpostavljena v časti in sklad.
Pripadniki bežečega moštva
zapregli so škrlatnega mezga.

Zapregli so škrlatnega mezga
v družinikove mokre obujenke.
Mu videz spremeni, mu mero da
Gospod, ki pride iz dežele grenke.
So izpostavljena v časti in sklad
na plovni poti, na mravljinčni poti
njegova, pota iz postaj in nad
in cilja, ki gre stvarniku naproti.
Obraze podaljšujem v rboobraze,
kot trlovenca v pismu to določa.
Poraze skrivam v grint in igrokaze,
se jih vsakomur najti priporoča.
Ramena moja bodo se upognila
zdaj v ojnice zdaj v lastovičja krila.

Zdaj v ojnice zdaj v lastovičja krila
kot roža cintara umolknem nem.
Zaprežen sem voščena rogovila.
V dogodku se goreče izpovem.
Se jih vsakomur najti priporoča
med primožki in v krhkem samoničju.
Kopriva žarna žegnana in žgoča
natke rozeto spalno v bližnjem bičju.
Drug drugemu z dlani jedo.
Oznanjena je tlaka, desetina.
Pod pazduho z usodo in meglo.
Premoči gnila me, snetjava glina.
Iz mene žalostna zasika priba.
Zapoje kot na kmetih tanka šiba.

Zapoje kot na kmetih tanka šiba
in roža udolomka srhkolistna
pripelje rokove in drafne s hriba
v Tartar, vestalka velika in pristna.
Premoči gnila me, snetjava glina.
Pretirano dolg vek je tu češččen.
Zasije jelenina duhovina
kot trajnica, kot mokrorokov hren.
Sem usmrčen? Potomcev me utaja
boli in spremljan od prijetnih sap
omahnem v moč pivonke in šetraja.
. . . če odslovljen in brezast sem satrap!
Nevihtna kretnja, angelski zatrep
zareže skoz poroke in pogreb.

Zareže skoz poroke in pogreb
v deveti srajčici mlad konjenik.
Togoten, srčen. Pade v vetrov žep.
Je na kolenih. Konj njegov krvnik.
Če odslovljen in brezast sem satrap
in me obrastel je prpotji slez?
In ne bojim se pečnikovih sap,
saj se solzim iz serafovih žlez?
Podneten v meni je soldaški les.
Sem bil in bom krvnikova žepnina.
Osamljene sem vdove snubec vmes.
Razjeda stegna resasta škrbina.
Uspavanka me mami, čudno ziba,
privede angele, jih upogiba.

Privede angele, jih upogiba,
na srcu mi leže kot zgodnja mora.
V ulomku dneva vidni so kot hiba.
Kot meč iz jekla, strahopetnost spora.
Razjeda stegna resasta škrbina.
Me črno kužno znamenje prerašča.
Ponudi se zahtevana krvnina.
Odrežem. In bežim s perutjo plašča.
Čigav me glas gorečega pretresa?
Me pelje angel skoz Ginungagap?
Iz sna me dviga božica uljesa,
so bedra žrtev krhljastih obrab.
Kakor ponudba, a še bolj ukrep
usoda kliče v roženkranski sklep.

Usoda kliče v roženkranski sklep.
Kaj pa kupujem? Kot kmet rabozelj?
Kaj pa prodajam? Oh poljubljeni ožep
in zadnjo od prepisnih mrzlih cel.
So bedra žrtev krhljastih obrab.
Kaj pa šenkujem slavnim? Prostor, čas
oblečen v svitek neopranih cap
in z revnim zgledom zrelih anabaz?
Pepel od zibke in od plitve jame
mi gre za črne nohte in za zóbe.
Pozabljam, da darila niso zame,
nagoto borno skrivam za obrobe.
Ovila neizprosna hitra globa
z devetimi bo repi me kot joba.

Z devetimi bo repi me kot joba
ovijal svet, ki bo vodnik in nuja.
Me okrepča duh močnatega zdroba,
me poživi molčanje in prebuja.
Nagoto borno skrivam za obrobe
podganarjev, vodnikov blazne žlote.
Če sklanjam se v nevestine otrobe,
bom zabramoril krhljaste kojote
kot hiravo košatenje duha.
S hijenami bom gnal posavski hrup
in bom pokleknil zloben, brez srca
v lobanjo spremljevalnih krušnih šup.
Me bo v obraz, hrbet in upogib
udaril budni koreninski kip.

Udaril budni koreninski kip
pečat bo na begunce iz podzemlja.
Bo temelje in gotiko kolib
zatresel bedni paž, ki konja spremlja.
V lobanjo spremljevalnih krušnih šup
spuste se za menoj v umik vojščaki.
Je množica gosenica, dolg trup;
brez cilja zvesele se plemenjaki.
Dogodek neukrotljiv, košat, železen
prisotnim vselej silil bo prek šobe.
Jaz za prijateljstvo in za ljubezen
bom pesem iz megle vzel za golobe.
Mojbog, je brezčeljjustna, je brezzoba —
me zaslonila bo ižesa šoba.

Me zaslonila bo ižesa šoba
prometeja, govejega žrebiča.
Okinčala obreza in obroba
me bo, in bom nesrečnikova priča.
Bom pesem iz megle vzel za golobe,
da jo spoznajo v svoji smrtni grozi,
ko jih odplavijo nevihte grobe
z vrhunca silne slave, če z nadvozi
tekmujejo kot zvezde. Je usoda
človekova in ptičja. Brez obljub
ponuja roka prašnega azmoda
jelenovko danico in obup.
Se bo kakor izlakotnjen polip
zagrizel vame listopadov hip.

Zagrizel vame listopadov hip
se bo tožljiv z mahovi in lišaji.
V dežju me bo peklil grabeč otip,
se v soncu mi tožilo bo za kraji.
Jelenovko danico in obup
prižigam za zanamce in potomce,
kot jim predajam molk, objem, poljub
z molitvijo za žive brodolomce.
Vem, tu je. Kdo? Ta, ki je tudi vse.
Se zglavje trga, regrat ženitnin . . .
On pride, kakor žarni blisk se vžge
skoz praprot in skoz rožo odolin.
Napete so čez kose in čez brane
rjuhe zlikane in hrbtu vdane.

Rjuhe zlikane in hrbtu vdane
zagrulijo kot hrapave tutujke.
Pod nakovalom spanja razdejane
medle v temo kot hripav smeh žalujke.
Skoz praprot in skoz rožo odolin
gre z mojim njihov duh zahrbtn, lačen.
Preštevujem krajcarje brodnin, mostnin
in sem iz hipa v hip ves predrugačen.
V zijalki čakajočih Oznanjenja
štrlina angelska skoz božji mlin.
Na pot ponavljanja in pot učenja
bližina bo prenesla meč skomin.
Jesen svetilk prihaja čez poljane,
budijo mrtve in moči neznane.

Budijo mrtve in moči neznane
prisedši iz pandemoničnih daljav.
Prisotnim svoje plese razuzdane
pokažejo. Naj bi jim rož nabral!?
Bližina bo prenesla meč skomin
iz spanja v budnost in iz dneva v noč.
Bo vstal skeletni bog preležanin,
bo tudi on zaklical na pomoč!?
Oproda pride mojih ran pogledat,
ima me kot za črno služinčad.
Na rob sveta bi samcat šel posedat,
rastišča so preplavila prepad.
Kako da niso vsepovsod doma
robovi duš otroških in rastja . . .

VI

Budijo mrtve in moči neznane
skoz perfo mecsa, kadar v kosobrinu
poseda jetičen in skoz koane
naslika rojstne vzorce v gobelinu.
Bližina bo prenesla meč skomin,
dišeč po zlu in brhkem ganimedu,
ga jemljem z gumna iz lupin, luščin
kot naročnino, da vzcvetem v obredu,
ki bo razkril podobe krhke v svincu.
Sem popreprosten, skrivana nesreča,
in poučuje mati me v rebrincu,
v dvorano čez stopnišče opoteča.
Če sem ovira in preveč srce?
Iz ust in bokov ranjenih medle —

Iz ust in bokov ranjenih medle
podobe zveste, zaljšane z okraski.
Stran od srca so dvignjene roke
k rečem, potuhnjenim v prežeči maski.
V dvorano čez stopnišče opoteča
postava ženska vrže bojni šlem.
Napoved, neusmiljena, boleča
obrne mojo glavo proti tlem.
Rešujem in odnašam na večrečje
razpokane obraze mnemozin.
In kaj bo z mojim, ko poglesko smrečje
milina mojih bo pripovednin!
Sem verujoči? Ne zavržen med pogane
na posteljo med tujce in med špane!

Na posteljo med tujce in med špane
omahnil bom in v spanju se razgalil.
Bom v duši čutil ustnice pijane,
ko Varuh moj z menoj se bo pošalil.
Milina mojih bo pripovednin
dovolj glasno prepevljana.
Po tablicah voščениh iz votlin,
in vsaka kretnja bo preštevljena.
V strmini tega Leta bom pozabljan,
četudi moja pesem je bogaboječa.
In obrodi na njenem vrtu jablan
v zavetrju respotnikovem tleča.
Me s služenjem dogodku počaste,
se zveselijo angelski možje.

Se zveselijo angelski možje
napredka ali v milost ali v greh.
Če varovanca sle rja razje,
jim toliko na jok gre kot na smeh.
V zavetrju respotnikovem tleča
avemarija bogu je prijetna.
Bo pa beseda tudi grob in ječa.
Pečina, ki odpira se zavetna.
So sohe angelov stekleno mlečne,
umite v divji in nevihtni sragi.
To so postave le mimogredečne,
vsi bodo šlarasti in čudno dragi.
To nemi so prizori suhe reke —
besedje o svetlobi drami veke.

Besedje o svetlobi drami veke.
Se božji prst po licu mi sprehodi.
Preraščena so pota in obleke.
Se nekaj da mi ali le posodi?
Vsi bodo šlarasti in čudno dragi,
mi segli v roke bodo, krog vratu.
Pa bom popotnik v angelski bisagi
v rastišču zeta že in še sinu.
Je favnov tulec poln med motivi,
ki ob dogodku so takoj po vzniku
vihravi in s telesnimi odzivi
kot v zlatem runu, moji, na jeziku.
Oči zapira mi avemarija,
spominsko bitje s ščipom se ubija.

Spominsko bitje s ščipom se ubija,
seznanjeno z zahtevami dogodka.
Bršljan se vsemogočega ovija
po okostnjaku deškega predsodka.
Kot v zlatem runu, moji, na jeziku
vsi popreprosteni in dopadljivi
Nosilci Jarma blizu so Vodniku
skoz zgodovino in po črni njivi.
Prevzemam breme njihovo, izvedenec,
ki tudi je okras med sarkofagi.
(In kraj postal bo angelski obsedenec,
se podvojil bo čar na zlati vagi . . .)
Kaj s služenjem častim na veke?
Zorijo bičevnice in zapreke.

Zorijo bičevnice in zapreke,
blodnjak so skoz telo in skoz mravljišče.
Vesele so studencev vleke,
ob žejnem psu človeka bog poišče.
Se podvojil bo čar na zlati vagi.
Bo Mihael prišel in bo prisoten
kot razsodnik med blagimi in magi.
In jaz med vsemi še najbolj nizkoten.
Kdor najde milost pri usmiljenih,
počiva v mahagoniju in tiku,
kakor zarotnik bo sred siljenih
ob drevolazovem cingljal dotiku.
Razkoljem svoje čelo? Čelo zmija?
Držim golide mleka se in kija.

Držim golide mleka se in kija,
razsipen s cilji, novimi napotki.
kako naj mi, otroku Pesmi, prija
med glasnimi mrličmi in izrodki?
Ob drevolazovem cingljalu dotiku
bo prazen žep in prazen krožnik.
Zli duh zapel bo meni v srebrniku,
podzidanem v vogal in stožnik.
Če pa dogodki pridejo prezgodaj,
se zbega in uplahne tudi moja vloga.
In neškodljiv in pa naprodaj
togatnik sred somračnega bo kroga.
Ko bleketanju koz in kačjim sikom
prisluhnem: mora skrinjarica z vzklikom —

Prisluhnem: mora skrinjarica z vzklikom
odkrije me in zase obdrži.
Se veselim z odporom in zamikom,
da tudi zame bogec poskrbi.
Togotnik sred somračnega bo kroga
nanošen za obzorje kakor prah.
A se v tem prahu bivala bo sloga
in želja, biti zopet na nogah.
Skoz oljčne veje splav polzi
ob čolnih jajčastih k beljaku,
ki je krstilnica. In se glasi
priziv kolenu, prašnemu koraku.
Kdo se kot tretji med obema, dvema
v odmevov šope novega povzema!

V odmevov šope novega povzema
me strašni Kladivar Oznanjevalec.
Kako se to dogodek zame vnema,
najbrž, ker sem izprašani molčalec.
Priziv kolenu, prašnemu koraku
opeva kosec nebeščan. Goji
podoben sanjskemu očaku
prestolno pesem, ki v dežju zori
kot trava, žito. Bogu, kmetu.
In potlej: brez človeškega razloga
navkljub jeseni zlati in obetu
kot puntarsrajca bog visel bo z droga.
Ob srečanju s človekom in vrstnikom
rožlja z verigo, s silno nežnim štrikom.

Rožlja z verigo, s silno nežnim štrikom
moj angel varuh, ki se tudi joka.
Ga slišim tarnati. Pod spomenikom
njegovim v zemlji se pozna razpoka.
Kot puntarsrajca bog visel bo z droga,
in bodo ga ljudje zasramovali.
Grob bo dobil sred srenjskega in loga
ebenovinast, ljudski in v zmrzali.
Bo žrtev božja; in objokovanje.
Za te, ki so veseli v zverinjaku,
priložnost nova bo, povzdigovanje.
že kažem pot zagnanemu težaku.
V sedmeromestje kaže veslo, prema;
od mrtvih vstaja stara heptalema.

Od mrtvih vstaja stara heptalema,
so novi angeli melinjani.
Brez mečev, kopja tile so, brez šlema.
Objemi njihovi, poljubi hlinjeni.
Že kažem pot zagnanemu težaku,
povestnica visi na mojem vratu.
Jo nosim v mraku in po divjem maku.
Kot slabo vest zaklenem jo v dukatu.
Nevihta brusi smrtnikov pristan.
Krmar štemane išče tatrmane
in za kraljico špansko kot dvorjan.
Prisiljen v zlo to deček senco vrane,
ki kot Večernica skoz mrak miglja,
bo s smehom pestoval kot mož moža.

Bo s smehom pestoval kot mož moža
otroški stan, osamljen in povrbljen.
Kot v ateljeju v sebi bo, treplja
se s čopiči in dleti, vase zgrbljen.
Prisiljen v zlo to deček senco vrane
bo trojnojamastim obrezoval.
Poln poželenja v klorofil ukane
na tnalco svojo desko glavco djaj.
V prikazovanju žlezaste zijalke
postlano je za bese in morane.
Kožač otročnico vestalke
oskruni in od mrtvih zanjo vstane.
Bo ljubil, kakor žito bi žanjca,
otrok razsodnost svojega srca.

Otrok razsodnost svojega srca
bo trojnojamast in sam svoj porodnik
izročil jagi, ki zacepeta
pred njim, in je dogodka kamen spodnjik.
Oskruni in od mrtvih zanjo vstane
z obalami telesa in spodmolom.
Kot zmagovalec stopa skoz dvorane,
natrpane z besedami in spolom.
Ko zadehti kar premočno sladko,
iz sence volhke je in iz drobtin.
Iz dalje, iz duha v meso, telo
bližina bo prenesla meč skomin.
Tarpane slišim, vidim osedlane,
budijo mrtve in moči neznane.

VII

Otrok razsodnost svojega srca
izgublja z robom zanesljivega.
Globine so imen, v njih vztrepeta
kot grlica neutolažljivega.
Oskruni in od mrtvih zanjo vstane
kot vran levice, grlica desnice
kakor pol tretji Zemlje razdejane,
besedni pol, zaveza krščenice.
Beseda: Zemlja je, zaeno Luna.
Molčanje v glasu angelska razlika.
Pa najde dno človeškega tolmana
usodo svojo senca spomenika.
Dom išče, in ga, izgubljeni pram,
v odmevu najde, dežni heksagram.

V odmevu najde, dežni heksagram
je ta skrivnostna špilja, labirint,
kar krilom se ponudi in nogam.
Drugače človek s čredo gazi grint.
Usodo svojo senca spomenika
izroča ljudski jati, v divji roj.
Zapisi gnezdijo v naročju tika
in v mahagoniju kot skrit pogoj.
Otrok, brežina letine in stavka,
odrinjen med dolžnike in tlačane,
s krvjo plačuje za grehote davka,
budi oznanjevalce razposlane.
Kako se z blagri krmi in napha,
Je v njem devet gora, devet voda.

Je v njem devet gora, devet voda.
Je jelenfant pohlep in bolna slast.
Ga zapeljujejo in šklepeta
v njem družba: muke, žalost in prepast.
Budi oznanjevalce razposlane
s prepasico in blodnim ljubkovanjem.
Odmikajo se mu peharji mane
v lesovje tiho med paberkovanjem,
v kolibe, ki nevihta jih odpira
in v reko, ki pod suho strugo stika.
Je jelenmož ostanek in izbira,
je moška nuja po časteh velika.
Bivalni prostor mu je črn tram,
je v temni noči duše vselej sam.

Je v temni noči duše vselej sam,
omotica ga žarna spreleti.
In zapusti telesni amalgam.
Vsaj enkrat to se njemu pripeti.
Je moška nuja po časteh velika,
in mu razvnetemu preveč živeti
nenadoma spet ni in raznolika
usoda mila je pred njim z obeti.
Ga vsota srečnih ur zapelje tja,
kjer prst noben mu nemo ne zažuga.
A čaka ga na spolzkem dnu moža
v besedju o seštetem nova truga.
nasmeh, objem, in z vage greš na vago,
koleno se upogne v divjo jago.

Koleno se upogne v divjo jago,
v končiče s karavanške štrene, štule.
Telo ujelo se je v črno špago,
a duh je zvedel: tu se gre za Tule!
V besedju o seštetem nova truga
odrine od obale, od Triglava.
Je v tružci lepi Vid, ki kakor sluga
mejnike božje divje razmetava.
Je truga čoln, ki se spušča v sinje.
V njej tisti, ki ga stari urbar baja.
Pa išče še skoz zapoznelo inje
ojezeritve bridke sredi raja.
Možje brez volje, vajeni pokleka,
trohnijo dno tohljivega izreka.

Trohnijo dno tohljivega izreka
mučenci, talci, mrki staroselci.
In bode iz medu in tega mleka
nov strah s pripadajočimi osamelci.
Ojezeritve bridke sredi raja
zavzame aborigin hud in strašen.
Ne bo dovolil meni zavesljaja,
četudi v čoln sedel bi zakmašen.
Pokrajina razkolje se pod mečem,
zasekana je skoz dogodek struga.
Da česa bogokletnega ne rečem —
votlinski kamnoseški jastreb z juga
leti iz kletve v legendarno sago.
Sekiro skrhal je urok in žago.

Sekiro skrhal je urok in žago.
Na sebi čutim podkev in kopito.
Za svitom se oziram skoz nesnago,
pršečo mi na kožo in v korito.
Votlinski kamnoseški jastreb z juga
bo planil med puščavnike jezljiv
in malone njegova bo zasluga,
da bo večer bolj živ in omrzljiv.
Kot krč dogodka ali plesni zvon,
ki sapo jemlje in rohneč navdaja
z obupom lom oltarjev, padec kron;
ostaja brhek v kolofonu maja.
Strohnela je preplezana obleka,
prelit sem spet v somračnega človeka.

Prelit sem spet v somračnega človeka.
Mi uteži premika Gilgameš.
Pa ni od mrtvih vstalemu do leka,
je sam lečen. Te praša, ali greš . . .
Ostaja brhek v kolofonu maja.
Z menoj če greš do konca; onegavim;
mar me kupuje ali preprodaja;
ne njemu, sebi bolj se zoperstavim.
Pa nimam prav, kakor tolikokratov.
Iz kisa me zajame in iz smole.
Je ranjen sredi slanih akvastatov.
Spustili so nad jagnjeta sokole.
Nevihta. Blisk in grom. Tema je v rogu.
Zatilje božam staremu magogu.

Zatilje božam staremu magogu.
Je remphambog pri meni ali z njim?
Počiva roka na cvetočem drogu.
Nekdo mu pravi, da na njem stojim.
Spustili so nad jagnjeta sokole
in lokostrelce stekle in laznino.
Gospoda Urbarja, ki šili kole,
da bo trpinčil živo desetino.
Sem, izdajalec, lovцем ga izročil?
In me pahljajo z novim naročilom?
Za vse je strašno čuden čas napočil.
Me v graptolitu čakajo z voščilom.
Kot da pri meni je v oskrbi, reji,
mu močim usta in komolce v žeji.

Mu močim usta in komolce v žeji,
saj gog sem tudi sam, sam svoj advent.
Korejo plešemo na tanki veji,
zvečer z nadležnimi in v testament.
Me v graptolitu čakajo z voščilom
nositelji darovnic in svetilk.
Prekrivam s kmetom se, ki je s spravi-
lom nezadovoljen; v listini števil-
k je več kot črk; po dolgem in počez
oba sva obrnljiva, za razkole
pa gluha, brez broširanih potez.
Razgrinja mag drobovja pole.
Vsiljivi prostovoljci kakor v bogu
vrtijo se nevidni v črnem stogu.

Vrtijo se nevidni v črnem stogu,
jih ziblje v steklih sanjah kozomlez.
Ko zadostijo mlečnemu pologu,
v mrčesjem prepoznaven je kosez.
Razgrinja mag drobovja pole
v svoj praznik, ki je rožnik koprnenja
vseh dni, ki na blazine so ohole
se obleteli v sanjanju venenja.
Otroški čas, če tvojo mladost
kdaj pogostim s spominom in kosilom?
Tvoj zatebojček, zvrhana prevzetnost,
dogodke grbav listal bo z ravnilom.
Neučakani in hitri čarodeji
so dečki v zlati in srebrni preji.

So dečki v zlati in srebrni preji
zdaj predniki in zdaj zanamci. Vtem
pozdravljam jih, svojim v kasiopeji,
ki ženinom zasije in možem.
Dogodke grbav listal bo z ravnilom
kdor že. Pogledal bo iz trnja name,
da pridobi srce z zagotovilo,
da dal bo več, kot pa za zdaj vzame.
Je praznik? In je razglašena zmaga?
Za slavje konjenica topota?
Bog vse prišedše do kosti in praga
poživlja z zvezdo vzhodnega neba.
Izda med vrbe zgubane, scefrane
otrok skrivnost očetne svete prane.

Otrok skrivnost očetne svete prane
užije kakor sveto pogostitev.
Ko pa zapoje pesmi sladke, vbrane,
je sam koliba tesna za nočitev.
Poživlja z zvezdo vzhodnega neba
buditve jutranje, zelo odmevne.
Udarja z bičem in zadrgeta
pod njim še sam, brez sreče enodnevnne.
Če pa, psalmist, zaide v vence spevne,
in slišen kakor konj, ki peketa,
zavit ubog bo v raševine revne.
Otrok razsodnost svojega srca —
sploh ne za sebe, temveč za zemljane —
oskruni in od mrtvih zanjo vstane.

Oskruni in od mrtvih zanjo vstane
devico v sebi, ljubljeno nevesto.
To srečanje s seboj ga silno gane
in vstavi v novo angelsko ga presto.
Otrok razsodnost svojega srca
spoznaval bo kakor otrok otroka.
Se za dogodke bližnje opentlja
prišedši iz pepela in iz čoka.
Bo zbral somišljenike v duhu in telesu,
čeprav vodnico ovčje črede izpeljane
v temo in k zdomskemu drevesu
oskruni in od mrtvih zanjo vstane.
Vendar za dobro vilo jo spozna —
otrok razsodnost svojega srca.

VIII

Oskruni in od mrtvih zanjo vstane
pramater, v vlogi sina z mečem, rablja.
So čete kerubov brž razposlane
in luno-zemljo pratelo pozablja.
Otrok razsodnost svojega srca,
pramater sinjih bisero v svetlobe,
zahrbtno umori in se razda
polipu legendarne moške zlobe.
Prišedši v dež in do ledene dobe
je zmlet zamesen v črno-beli šniti.
Med tujci sladostrastje brez grenkobe
s trpljenjem prednikovim si okiti.
Objame kot nasmeh in kot vpitje
usodo mož, ko v sebi se spočne.

Usodo mož, ko v sebi se spočne,
objame kakor sebe, svoje tkivo.
Na senco se prijateljsko opre.
Na senco svojo volhko, izmuzljivo.
S trpljenjem prednikovim si okiti
začetek sreče in nadaljevanje.
Zajoka pa samo med stalagmiti,
ki rastejo bodljikavi skoz sanje.
Če mu — mrliču — bog se ni oglasil,
četudi je del božjega blaga?
Se ogenj Leta hitro je pogasil,
zatne ga huda ura, noč senska.
Zbudi se miljenček in gori vstane,
obesi nase prstane, uhanе.

Obesi nase prstane, uhanе.
To je tolažbe staro opravilo.
Od zunaj sliši tujce nasmejane.
Kaj jih je k njemu, božje, napotilo?
Zatne ga huda ura, noč senska.
Postreči moral bi, stopiti vštric.
Bo zvonovina iz dežja, snega
ležeč na prhkih tleh, z obrazom vnic.
Če so prišli izrazit mu sožalje?
Ali z namigom, kaj mu je storiti?
Nakrmijo iz varne ga razdalje;
ne sme nikjer z nikomer jesti, piti.
Sred angelske Gospodove megle
s škrgetcem pota tajna si odpre.

S škrgetcem pota tajna si odpre
med pankrti, ki lépo žvižgajo.
Bi rad odrešen bil in brez rje,
a le z gnusobo ga obrizgajo.
Ne sme nikjer z nikomer jesti, piti;
ne sestiti v vežo, leči s kom na klop.
Bi ga razkrinkali vsi ognjeviti,
ga kaznovali za storjeni rop.
Strupeni fantje se preštevajo . . .
Za plugom skoz mehkote in megline.
Drug drugega iz kože devajo . . .
sipine ljudske žive, naplavine.
Vpitje v nebo potreba je, potuha —
odlomljeno od angelskega kruha.

Odlomljeno od angelskega kruha
skomina po zobeh in moškem cvetju.
Čez kopno budnih udov val trebuha.
Se zoperstavi kača razodetju.
Sipine ljudske žive, naplavine
se stiskajo po vetru semtertja.
Za brano troedino me prešine:
ko kopno v meni zadoni, rožlja,
res jemljem v misel pravšnjo svoje bližnje?
Je moja smer dozdevna in brezglava?
Ni treba iti na mostove dvižne —
glasi ljubezen se kakor postava.
Prijateljstvo se tudi jemlje, daje
poslano lačnim v nove čase, kraje.

Poslano lačnim v nove čase, kraje
bo marsikaj, prav vse, a nič zastonj.
Za tisto, kar imaš tedaj najraje,
ponudil sebe boš za božji lon.
Glasi ljubezen se kakor postava,
a v veke sili in mi ne dovoli
predati se skomina šklepetava.
Nekdo opleta z repom naokoli.
Nekdo grozi z rogovi kakor jelen.
Odnaša srajce iz hudičevine.
Z dlanjo zajemam, ločem žarki pelin.
Nekdo zabija v južni veter kline.
Pogrešana možatost je kožuha,
ostanki vida in ostanki sluha —

Ostanki vida in ostanki sluha
perijo, je odtekanje v srobot.
Posahne jutro, zarja kot rjuha
namočena je v nov krvavi pot.
Nekdo zabija v južni veter kline.
Je vetrova posest doma v okrilju.
Neguje rože, kostne odtrganine.
V stegn_ napoti se kljub izobilju.
Okrene se z obrazom, bolj brez njega
neznanec, ki je moja prepenjava.
In vir najboljšega in vsega zlega.
. . . razstavljen Izidina je glava.
Trop črednikov bo terjal sveže klaje.
Telesa so samotne, gluhe staje.

Telesa so samotne, gluhe staje.
Okrhnejo na stečini duhov.
Perjad. Resje. Telesa brez ograje.
Predvidoma previs, nasad zvonov.
Razstavljen Izidina je glava,
zdaj moška šavra in spet deška breza.
Do srsti blizu je. Je očetnjava,
kar božam, in le božja lanska jeza?
Me vetrnica ali dlan obsenči.
Zgolj sapa siva, nepreteča.
Z globokim vzdihom nekaj me skrivenči,
tako se sla po srečanjih poveča.
Tako je zdaj in tudi bo pozneje.
Kdo se domislil lakote je, žeje —

Kdo se domislil lakote je, žeje?
Grem neutegoma k razblaženim.
Me prireditelj dneva skoz osteje
popelje, hodi kakor z osovražnim.
Tako se sla po srečanjih poveča
med vrinki v suhi tonji, v črni štupi.
Zadnavajo deželo, sem prežeča
voščina, sadna smojka v prazni šupi.
In sem prirast, a jelen me okreše.
Zadolbeni ukazi so v balado
preliti, vris moj pleše jih in teše.
V svečan obred posvečajo navado.
Moj križani, mu sonce več ne sije,
če že njegova maščevana kri je!

Če že njegova maščevana kri je
zajutra in za dne, podim ga stran.
Obletnica: brez kože in kosti je,
zdaj vrhovina, v njej moj špan.
V svečan obred posvečajo navado.
Šivanka v petju mrzkem zbode sluh.
Bo štukater nanizal svojo krado,
umazan bo pilat in bo stremuh.
Zdaj uglobina v mojem mesu buri
duhove in ljudi. Vsevdilj medleča
preliva se kot slap čez moje duri.
Se v ustih valja mi zdrobljena breča.
Moj kronani se bridko mi nasmeje.
Zavili bomo ga v bodeče preje.

Zavili bomo ga v bodeče preje
skoz širokost naramnega klobuka.
Naj se razjoka divje, me ošteje,
da v štuk se sliši kakor srh poduka.
Se v ustih valja mi zdrobljena breča,
iz smirka planem kakor ranjen orel.
Razveja jablana se, raj slaveča.
Predicam dneva je nov svit zagorel.
Je rešta mesecev oplenjena.
Bori kresnik se vnovič za prevlado.
Bridkost možena je in ženjena,
skoz noč poganjam se s tresočo brado.
Kdor hoče, se očisti in umije
prišedši z abrahamove gostije.

Prišedši z abrahamove gostije
posut sem z resami in plevami.
Odnese angel, kar mi vzklije
in bog me trapi z deškimi zadevami.
Skoz noč poganjam se s tresočo brado.
Drugje: domov gre Tratovc Zagorjan.
Gre drugikrat le nekaterim rado.
In drugič: vnuka nosi nasmejan.
Zamaknjene v odmev skrbi in reve
najdevam žalostne in razrvane.
Od mrtvih kličejo zagrobne hleve
ozare divje, njive preorane.
Izbožam se do živih korenin
v naročju, ki je prst in črn brin.

V naročju, ki je prst in črn brin,
bom grčav dlan lesen okrog ponujal.
Se toči med in mleko iz grbin,
in v njih se vrbov bom največ zamujal.
Ozare divje, njive preorane —
so s kmetom tukaj ali le v spominu?
Podobe so iz celega natkane
in zanje se vadjla ob kruhu, vinu.
So misli zameglene, trepetave,
kot da nekoč bile so kamenjane.
Pa vendar — čudno moške in solzave
budijo mrtve in moči neznane.
V prihodnost iz zaklada razvalin
bližina bo prenesla meč skomin.

Bližina bo prenesla meč skomin,
če pa na mene se preveč nanaša.
v grčavini bližnjih razpoklin
vsi bomo enkrat prag in kruh in paša.
Budijo mrtve in moči neznane
zdaj za vse svete, spet za veselico,
človeški so pridruženi med grane,
ki iščejo in najdejo resnico.
so blagri božji in je radoživost
okoli sramotilnega stebra
kot juničji pepel in popustljivost.
Otrok razsodnost svojega srca
kot junico za sebe in barjane
oskruni in od mrtvih zanjo vstane.

IX

Bližina bo prenesla meč skomin
skoz vetrnice in prostran oblak.
Prepolna prepojin in lučevin
razsekala bo stari besednjak.
Budijo mrtve in moči neznane
besede, ki kraljujejo ondod.
Z desnico že odganjajo krpane,
levico liže jim hvaležni Lot.
Je smrt dežele, tiho spanje časa.
In pride, in me starca naredi.
Prišla so bitja mrka in stoklasa,
so z njim, ki v uti dneva poapni.
. . . ki moje sladko si ime lasti . . .
Ves svet se v slutnji žarki prebudi.

Ves svet se v slutnji žarki prebudi,
kot bi oči pomel in srajco slekel.
So bitke, kjer ni vojske tele dni,
se čas nekemu je hudo zarekel.
So z njim, ki v uti dneva poapni,
ga zaslišujejo, mu kožo žgejo.
V kovaških iskrah rhyton popusti,
so muke, ki premaknile so mejo
možatosti v možeh in dostojanstva.
So igre trpke še nadaljevane.
V odlok izobčenja, pregnanstva
obstane čudno in pokonci plane,
izvija se iz trte pomladin
skoz mandeljnov obrh in slap stopinj.

Skoz mandeljnov obrh in slap stopinj
zre jagnje, ki ojagnji deški svet.
Neguje grb in vrt prakamenin,
odpira tihi grob in mrko klet.
Obstane čudno in pokonci plane,
ni vajeno prepasic in telege.
V prepast bo spravilo vse kolomane
in v jok vse običaje naše, šege.
In sanjam, da med božjimi oklepaji
svoj kačji lev obesa in svetli.
Bo oven za nevihtami in kraji
pobeljen v tej črepinjasti temi.
Kakor metulj, ki spi, sinji, kopni,
se znajdem v soji beli postljci.

Se znajdem v soji beli postljci
kot v božji čumnati in božji kamri.
za vrati pa nekdo glasno ihti.
To so vabljivi in mamljivi jamri.
Pobeljen v tej črepinjasti temi
je mesec in na tisoče njegovih;
se lomim kakor kruh, ki se susi,
ko čakam razodetja po stogovih.
Si živ? Doklej? Te vabim semkaj k sebi.
Drug drugemu privez za v štalico
bodiva¹ Ne poznam te. Raje ne bi,
bom slekel čisto novo haljico.
Družina trdna sva z nepremičnino —
mi razkazuje Noe razvalino.

Mi razkazuje Noe razvalino
ob žalosti neizrečeni. Molim
za dušo in za vino. Za cestnino
sinovom se zarubiti dovolim.
Bom slekel čisto novo haljico,
če to dovolj za skupno bo ležišče
in za postrežbo z dobro malico.
V dogodku dnišče je in spet težišče
povabljeni. A jaz sem nepovabljen,
pri meni sto in tisoč jih vedri,
a sem kljub haljici pri vseh pozabljen,
so gumbi z nje že odleteli vsi!
Kakor odstavek angelskih vzpodbud
zatrese me bahav prelet garud.

Zatrese me bahav prelet garud;
prišli so pome ali po rokave,
kot da je v haljo vtkana silna čud,
ki vabi tudi tiste iz daljave.
So gumbi z nje že odleteli vsi,
kakor z zastavo vedro z njo pomaham.
Pozdravljam se brezsrajčen in v megli,
kako se hitro prostovoljno zraham.
Če pa potreba bo in še zahteva,
hrbet upognil bom pod palico.
In da bo konec njihovega gneva,
bom glavco djal na črno tnalico.
Za tole podrobljeno preživnino
učim gorenjščine se z okarino.

Učim gorenjščine se z okarino,
se v meni jezik materni kopiči.
V bližino in praznino skozi lino
nagovorim se z ribami in ptiči.
Bom glavco djal na črno tnalico,
samo da pride rabelj, bo sekira
zapela rezko čez otalico,
ki polna bo ljubezni in obzira.
Če rablja se ne bo, se nadomešča?
Sem ta, ki v prvi breg se napoti
kakor mimoidoči in kot vešča
na pušpan, ki po meni hrepeni.
Sem gologlav, brez srajce in sezut,
učitelj sem, do sebe silno krut.

Učitelj sem, do sebe silno krut,
se čez opoldne kdajpakdaj zapahnem,
pa sanjam, da sem z dobro rut zasut
in še za odkupitelja izdahnem.
Na pušpan, ki po meni hrepeni,
namenjeni so mlinarji, ki meljejo . . .
V objest in žbice kažejo smeri . . .
. . . rž in ljudi, tako posteljejo
s človeško prodno prihodnino
vsem vernim dušam skoz obrizg
kolesa, z vabljenjem v družino;
prihajajo kot bog skoz grom in blisk.
So polni božjega miru in vneme
iz meni se doslej neznane sheme.

Iz meni se doslej neznane sheme
se božji mlinarji junačijo.
Gre v mlin beseda, sadež brez izjeme.
Deželo širno prepeščajijo.
Prihajajo kot bog skoz grom in blisk.
So eni glas in drugi dolge strele.
V nebo in do pekla se sliši vrisk
Gospodovih. Okruški božje stele
z zapovedmi. Zamuka tele zlato,
z vsakomer tale junček leči hoče,
pa najsi v pernico ali kar v blato . . .
Zatrese pod se moje nizke kočē.
V prijateljsko slovo in blagoslov
delijo jagnjetovo sveto sol.

Delijo jagnjetovo sveto sol
kot vbogajme in za nagrado.
Če vzamem? Za kruh zetov in sinov
in pa seve skrve za lastno gnado.
Zatrese pod se moje nizke kočē.
Goliči parkljasti z nogami
kopitaste objemajo; razjoče
se angel moj ob moji zadnji jami.
Zaman bo angel cepetal s petami,
zaman razvnet prekinjal ta obisk.
Še prami so kopitasti tu z nami.
Priklonijo se tudi meni nizk.
Razumejo poljube in objeme,
natikajo na totem čudne šleme.

Natikajo na totem čudne šleme
in čudne raznobarvne srajce.
Mi reče angel: to je tvoje seme!
Se norca delajo iz dopetajce.
Priklonijo se tudi meni nisk,
kar je poziv noči na divjo jago.
Pred njimi reši angelov potisk
v meglo, kjer ruvam kakor sago
dogodek ta iz sebe. Iz podzemne
pokrajine me kaplje črne moče
dosežejo; da slutnje so vzajemne;
je pisano: kakor pes vodo loče!
Zadelj jesenjske prahe in obnov
vsi zmedeni odhajamo domov.

Vsi zmedeni odhajamo domov,
kjer obleti ime se do stržena
in polno le požganih je mostov
in zbrisana izdelkom mojim cena.
Je pisano. kakor pes vodo loče.
tako nas odstranjuje božji srd.
Zaškriplje ta z zobmi, ta se krohoče.
Je bedni dež razdružil čas in vrt.
Perut? Plavut? Le vetra sapa sveža
za nas, ki kamen smo in pavola.
Umirajoči ribiška so mreža.
Vse tišji, tanjši so tostran sveta.
Kako naj grem še tvojo srajco prat,
čez leta gledal bom zaman navzad.

Čez leta gledal bom zaman navzad,
nebeški krovci in gradbinci
že odstranjujejo kot lik škrlat
v pečevju, kjer zamujajo se principi.
Vse tišji, tanjši so tostran sveta.
Ostajajo le hotniki ščetinci,
ki jim jetnik bo drobni panoga.
Česčeni bodo pa kakor edinci.
Oledenel je rodni holm razgledni.
Ne skriva več koščic in ne pečka.
S srečnejšimi preplavijo ga tedni
robovi duš otroških in rastja.
Se v prah sesipa Vidin španski grad,
rastišča so preplavila prepad.

Rastišča so preplavila prepad.
Razpadajoči prednik se premakne.
Se grem k prikazni poravnat v osat,
njegova se trohnoba me dotakne.
Robovi duš otroških in rastja
pobožajo kot misel in pogled.
Sem bil popotovalec do pekla,
pa me kot kosca vabi na obed
vsak kmet, zakmašen v gmajni, hlevu.
Na vrsti so poroke neprestane.
bogovi moji pravi in v odsevu
budijo mrtve in moči neznane.
V osat skoz mesečino in češmin
bližina bo prenesla meč skomin.

X

Rastišča so preplavila prepad,
so butnila ob kmetov sinji zvrtnik.
Iz špampeta vsi zro in iz livad,
kako krivi se v vetru srenjski latnik.
Robovi duš otroških in rastja
zapovrstjo preganejo žalobo.
In več ne vztrepetam zadelj vpitja,
ki mi razrušilo je zadnjo sobo.
Se dlan na svetih moških mestih treh
ustavi, dokler čisto ne omaga.
Zalotenega v teh skrbeh
brezsrajčnega pehajo vse do praga.
Tršati in uhati bogomili
plevelnati zbude se v rosni svili.

Plevelnati zbude se v rosni svili,
pretegnejo se v vzroke in razloge.
Pokonci planejo z zagotovili,
da ne prištevajo jih med uboge.
Brezsrajčnega pehajo vse do praga.
Ni z njimi bil to noč, kdo ga pa mara!
In ga ožnora žarka božja špaga.
Se v jutro med tožniki vidno stara.
Oj ta človeški hitri mrhovinar
se plazi iz poganškega vresja.
Bom zidal danes spet, dogodka dninar,
kamniti velb molčečega neba.
Če iščem tebe, najdem pa tvojad —
kako bom z budno roko hodil spat!

Kako bom z budno roko hodil spat,
če okostnjak na moje okno buta!
Bom v spanju šel zahrbtno, zvrat,
kakor po vetru posvečena kuta.
Kamniti velb molčečega neba
osipa se na voz in polni gare.
Se pod tovorom zašibi steza,
kakor da več jih peljejo na pare.
Blagrujem se, čeprav sem zapuščen
in na križpotju stara sem bisaga.
Sem odpovedan, dasi naročen?
Medeni romb je ta meglena vaga.
Med vsemi opravili in spravili
vrtinci duše bodo me ovili.

Vrtinci duše bodo me ovili.
Obzirnost v hoji, videz kratkotrajen.
Rekoč, kako naj se te bog usmili,
če v svojem na vso moč si neomajen.
Medeni romb je ta meglena vaga.
Sem jaz turjačan, ki gostuje spet?
Ta popustljivost v cilju in razlaga,
da sem gostitelj in sem hkrati jed.
Dogodek si lahko zelo pomanjšam.
Seve, ne morejo brez slavoloka
podrepniki, katere čisto stanjšam.
kdor si obraz poslika s črko vzroka . . .
Pozabljeno začnem spoznavati,
se navčkom v sebi neham pokoravati.

Se navčkom v sebi neham pokoravati,
se snamejo: nesreč zarodki in napotki.
Jenjavajo me preigravati
vsevdilj in z nenasitnimi dogodki.
Kdor si obraz poslika s črko vzroka . . .
Kam gre živalska vojska, dobro ve.
Je slava le na oni stran stran potoka.
Je juntez tam, in gol in bos čepe
pobira davščine in ceno viša.
V pest predse kakor čuk zahuka,
če se približa mu človeška hiša,
se našel je od deda pa do vnuka.
da pred očmi bi se mu zoblačilo,
zasajam trske v senco kakor sporočilo.

Zasajam trske v senco kakor sporočilo.
kako da me premore tale jezni?
Ker je on v črni vsoti in število,
ki v njem vedrijo zdaj samo dvorezni.
Se našel je od deda pa do vnuka,
in če na rami nosil bo penico
prijazno, ki mi vrtnico osmuka,
ga kraj okronal bo še za kraljico.
a tudi v njem brenkljajo hitre mravlje,
in tudi ta podoba naj razpoka.
Zdaj iz zidov poruvali so kavlje,
v besedju o zavzetem je poroka.
Si kožo moram poslikavati,
v utrinku petja neham tavati.

V utrinku petja neham tavati.
Se z molkom branim kakor z drobno žlico.
Me sili in mi brani poležavati
dogodek, ki pošilja mi kresnico.
V besedju o zavzetem je poroka,
a ovijalka hoče biti vdova,
zasuče meč brez hlipa in brez stoka.
Je prvokrat? Je zadnjokrat? Mar znova?
Meketajoči moški z vso pozlato
na tla z najvišjega bo padel štuka.
Naj gane videnje telo čokato —
nosilcu luči se dobrika luka.
Nemara pota vberem za sibilo,
mečkam otroško srajčko, deško krilo . . .

Mečkam otroško srajčko, deško krilo.
Na vse strani se klanjam, blagoslavljam
živad. Stori se mi inako, milo.
Kako se v mržnji čutni obotavljam —
Nosilcu luči se dobrika luka,
peruti stresa nad pribrežnim dniščem.
Spreminja let in vroči hip zasuka
hladi se kot udarec. In obiščem
z napetimi koraki vztrepetale.
Milujem petje nad ledino talo.
V zapeljevanju hotnice in skale
v napačno stran so nagnili obalo.
Nad njo pa poplesava črno želo;
do ribjega vezaja sklanjam čelo.

Do ribjega vezaja sklanjam čelo.
V obličju mojem pa ni mene. Hotnik
razglaša sebe in drobi omelo
mi v usta. Je dobrotnik in nasprotnik.
V napačno stran so nagnili obalo,
se splašena ponoči poravna
po gospodarju, ki je v senco zalo
prilegel; videti bo, da sta dva
ležala tam in razkopala stelje.
Da dvema je bilo dovolj veselo.
Vaščani ljubko zaljšajo naselje,
zasenčeno besedo jim je pelo.
Me žalosti ta trpka luč, brleča
me starca naredi, me preseneča —

Me starca naredi, me preseneča,
kdo neki pošto mi nazaj pošilja.
Usoda je, v dogodkih obstoječa
kot bog, ki bere mi in mi postilja.
Zasenčeno besedo jim je pelo,
dogodkom na začetku, preizkus,
kako zapleše Adam in krdelo
uslužnih priučenih moških muz.
Že Noe s svojo lučjo gre naproti,
coklja glasno odvezano obuvalo.
Se poženo podalpski mladi troti
v kovaških iskrah vroče nakovalo.
Mi v lačno žrelo padlo je krepelo,
obtolčen zapustim kot vsi razpelo.

Obtolčen zapustim kot vsi razpelo,
me Norčev pes obvoha in oblaja.
Sem vključen spet v načelo in počelo
dogodka kakor Jagnjetova staja.
V kovaških iskrah vroče nakovalo
mi kuje zimo, štalco in pastirje.
Čez kraj in čas se spušča prestiralo
in čezme in čez moje. Čuden mir je.
Sem bil prezgodaj? Bil prepozen? Točen,
se smem postavljati na noge smelo
pred njim, ki vame gleda krvoločn.
Ime se žbičasto ni razodelo.
Zamahnem s sabo, kakor da sem vreča.
oh, križani se bogmajo: je sreča?

Oh, križani se bogmajo: je sreča?
Iz tébe se nasmiha Hčer in sin
in brat in mož. Ga Sončnica doječa
obvaruje na dnišču božjih skrinj.
Ime se žbičasto ni razodelo
nikomur, njemu pa kakor ukaz,
da mu telo se treslo je, medlelo
v obred človeški, božji igrokaz.
Nihče ne zdvomi ali ugovarja . . .
Gre kakor strah skoz kretnje in v kosti.
V dogodku dan se dela, vzide zarja,
Gospod za pota božja poskrbi!
V objokovanju in brez koprnin
goduje solza naših posmrtnin.

Goduje solza naših posmrtnin.
Iz zibke zre planinski, gorski mitra.
Neguje kostno rano ruševin.
Njegova roka mala bo še hitra.
Gospod za pota božja poskrbi.
Barbar pojoč košati se v ornatu,
kakor vilinski pild in velb medi.
Skrbi me za njegove, ki v razvratu
drug drugemu pekel so, vice hrupne.
Kdor v meni doli pade, omedli
in zdrsne s krikom do pogube skupne.
Astral prenaša rane in sledi.
Kot odkrhlino od potnin, stojnin
apnarji zibk in krst goje spomin.

Apnarji zibk in krst goje spomin
in mali mitra pri ljudeh odrašča.
Primakne kozlovina se strmin,
in gre, ker celi svet se onečašča.
Astral prenese rane in sledi.
Je božji sin na oni stran potoka;
me kakor poželenje spreleti
in v meni se jih sto in tisoč joka.
Zarjul bo eter z vzdihom, ranjen kot nebo
za kretnjo, govorečo, da velja
le tisti, pred otrokom ganjen. Prav zato
robovi duš otroških in rastja . . .
Vsad letine. Premagana trohljad;
rastišča so preplavila prepad.

XI

Apnarji zibk in krst goje spomin,
ki v uro smrtno tava zaletavo.
Pogleda glava zlata iz kosmin,
poljublja mojo vero in postavo.
Astral prenaša rane in sledi,
kot Ariadna ogovarjanja pereča.
Na lestev se naslonim in strani
neba, poslaja me oranžna peča.
Nenehajoča budnost, ki prelestna
bila je prvi hip, še drugi, a potem —
težak povod za izgubljanja počestna!
Jaz ti pa to molitveno povem:
Ereškigal je ena od pojočih;
preveč jih je okrog postopajočih.

Preveč jih je okrog postopajočih,
brezdomke so živali in boginje.
Potomke božjih izumirajočih.
Priljubljenost med nami star spomin je.
Jaz ti pa to molitveno povem:
v družino zvabijo iz sanj in krajev
z obrazom proti vasi in možem.
Iz samske stelje odneso in običajev.
Ječijo ljudstva, prostovoljci mladi.
Je straža, ki lomila bo kosti.
Z ljudmi možmi se polnijo prepadi;
bom polovica med in pol soli.
V znak žalosti in posmrtnin
ponujajo prigrizkov in pitnin.

Ponujajo prigrizkov in pitnin,
da zašibi molitvena se gora.
Prestreženi, kis, smola, je delfin
moj bog Belin, bog jabolka in spora.
Bom polovica med in pol soli,
če se ponudim in če sem zastonj.
Prestavim hrib z dogodki in ljudmi,
oltar prestavim in vladarjev tron.
Pričakovanj nadomestilo kljuje
besedo s slavcem, da sem kos strastem,
ko misel srečam in me poljubuje.
Kako bi mogel biti všeč ljudem!
Še kaj jedi, otroštvo praznujočih,
shlajenih do ledu in čudno vročih!

Shlajenih do ledu in čudno vročih
jedi manj je kakor obiskovalcev.
Teh na kolena mehka padajočih
ne gledam, so tatje, rod odnašalcev.
Kako bi mogel biti vseč ljudem,
če s podkovano nogo stopam nanje!
Kri, mozeg pljusneta čez bojni šlem.
Kesanja ni. Zaman objokovanje.
Dogodek je samo nadaljevanje
po poti, ki spodmaknjena, podsuta
nas nosi in trpi, kot svoje znanje.
Bom tostran klaven, onstran soha kruta.
Kot iz otroštva in povoj dišave
so zvezde zasijale skoz ponjave.

So zvezde zasijale skoz ponjave.
Ne vračamo ničesar, koprnenja
ne posvetimo jim, mi iz črnjave.
So one mehke niti Oznanjenja.
Bom tostran klaven, onstran soha kruta.
Ondod Prokrust je večni gospodar
in tu, ko po družinikih loputa.
Njegov je slednji prestol in oltar.
Potaknjen v talce in mučence znova,
v obrobi z jobi in posut z otrobi,
majava sem pojava negotova;
kot črn žnidar stal bom med golobi.
Pridružen med repate in k petkačem
pripravljen sem za mutast ples z govnačem.

Pripravljen sem za mutast ples z govnačem.
Se slekel je kakor spondej v tišini,
da zvezdnim se pridruživa skakačem
in pamtiveški božji mesečini.
Kot črn žnidar stal bom med golobi
za tankim mozaikom prošenj in zahtev.
Dokler vampir se v meni ne usposobi
za hojo skoz temačen grob in hlev.
Ni milostnih podob, samo grozljive
čez glavo vržene kot črna ruta
in mesojede nezaustavljive.
V pokrajini bom šimelnov veduta.
Zahtevajo dovolj časti in slave
bogovi pajčolanaste narave.

Bogovi pajčolanaste narave
so tudi strti, z lastnimi rokami.
V podobe se prikrivajo kozave,
da kane strd od njih na voljni slami.
V pokrajini bom simelnov veduta;
omecam se v nališpani avgust;
ostrunjeno telo trpi glažuta,
v kateri sem slepnir, galjotov pust.
Nekje vadjlajo, se prerekajo
za mene, posvetujejo se z jobi.
Klečim, medlim. Tako potekajo . . .
Se z navčkom bom namučil v črni gobi.
Pridruženi rogatim in kozačem
zaplešejo s predpražnim in beračem.

Zaplešejo s predpražnim in beračem
neutrgljivi z davki in opravki.
Minulost strpna z vinom in kolačem
se popraznuje z novimi odstavki.
Se z navčkom bom namučil v črni gobi;
v namet besede ali v njen podkop.
Kljubujem štuli in človeški šobi,
zdaj žanjec srednjih let zdaj polni snop.
Venljiv in ječavt. Videti tako je:
na gantarju beseda je neljuba,
zasije skozi angelske povoje
v obleki moji brezčeljustna buba.
Obredni plesni skoki prek krepela,
prebegi misli iz srca prek čela —

Prebegi misli iz srca prek čela
so razjezili tolažnike v sili.
Pozaba škraba v krono Izraela,
so angeli jo hitro odložili.
V obleki moji brezčeljustna buba
kot v mraku vonjajočega prediva.
Se brani ženinovega poljuba
nesrečna in v prezrtosti ihtljiva.
Na legendarnem rtu dobrih misli
iz rut se komaj vidi in brisač.
Bo drobno glavo vtaknil v nizke svisli
s klobukom mojim pehtrnjak kozač.
Vem, kdo mi zamolčljivo šiva!
Je hrzajoča noga nekaj kriva —

Je hrzajoča noga nekaj kriva,
kot da iz čeveljčka bi kri škropila
purpurna in usoda popravljiva
bi nov oltar, nov prestol posvetila.
S klobukom mojim pehtrnjak kozač
pokrije si svoj revni stan in sram.
Preprime padec, je možic vstajač.
Nikdar ne ve, kako je grd in sam.
Kot zvezda bežen, tostran brez težišča
bo marsikomu padec in poguba.
Jaz pa držeč se moškega sidrišča
izbožam zevajočega sukuba,
ki iz pekla me gleda in iz žrela;
me klavnega objema duh razpela.

Me klavnega objema duh razpela.
Tu kraji, časi se menjavajo.
Namesto žezla dvigajo se žela,
ko kakor vnuka me spoznavajo.
Izbožam zevajočega sukuba.
Je v času, kraju pajčolan žuželk
in tavžentrož, v njem poteptana guba
vestalk deželnih — čudežnih pepelk.
Brezspolen in brezkosten in brezzob
izmuzne se iz brhkih hlamudrač.
Se lepi name, zanj sem ljudski rob,
predstavi se mi kakor bog igrač.
Podoba moja se spakljivo griva.
Mojbog, v vresje odeta zadnja njiva!

Mojbog, v vresje odeta zadnja njiva
zapušča kmeta kakor stari hlapec.
Čez rob sveta bo zdrsnila ubranljiva
in bo na drugi strani tihotapec.
Predstavi se mi kakor bog igrač,
kot plug, ki orje v veter, brana tiha,
in jaz berač nadležen sem petkač,
kateremu se svet samo nasmiha.
Sem pri počitku in besedi zadnji.
Vilinski pevci skriti so v tuljavi
sinjine kot nadzorniki pri gradnji,
so angeli v božični prepenjavi.
že tu je zame kmetova trojad,
bom hodil v zimski veter krotko stat.

Bom hodil v zimski veter krotko stat
kot suličasta soha lahkoživa.
Naznanjal bom voglatov tujih vpad
kakor zastava, k živim upogljiva.
So angeli v božični prepenjavi,
vsi v barvnih pečah, moške so ragljavke.
Me pogrenea, da na tej zabavi
med postavljači slišim lastne stavke.
To moško protje, ti pridvorniki
v podkraju, ki v jeseni se zatravi!
Ko vsaj bili bi zorni gorniki!
Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi —
za potrkavanje se grem vigrat,
za preživele iz legend, balad.

Za preživele iz legend, balad
je davščina odvzeta povrnjljiva.
So to rastline. Je živad, zverjad.
Kako nasilna smrt je vračunljiva?
Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi
zapaženi pridevni kot opaž.
Predvideni v privzetje, odišavi
se vsak ponirek moški v svežo draž.
V podkraj preveznjenega tiho
me angel z grbo v boju osvoji
kot prsnični okras za svojo gliho;
astral prenaša rane in sledi.
Nekje sem bil delfinji zet in sin.
Apnarji zibk in krst goje spomin.

XII

Za preživele iz legend, balad
bom z vrčem ajde pod glavo pomolil,
da vsem zapoje letenski skržat,
ki z njim hoditi vštric mi bo dovolil.
Zvoni iz sanj, duhovi na planjavi
otresajo se kakor prah v rjuhe.
Strašljivi so, nagubani, troglavi
vsi lužiški potuhnjeni v kožuhe.
Naprodaj sem za mali izkupiček.
Mi, mrtvecu, bo šlo na jok in smeh.
Nekomu padel v zimski bom mošnjiček,
pastirji so ob gofrovih zvereh.
Veriga veže me dobrot sirot
na konja za skoz blato in skoz jod.

Na konja za skoz blato in skoz jod
se zavihtim kakor v krepostnega.
Me iz lišajastih brevirjev pot
pelja skoz grob in hlev skrivnostnega.
Pastirji so ob gofrovih zvereh,
me čohajo po hrbtu in obrazu.
Da ne potonem v njihov dolgi zeh,
držim postrani se in bolj na mrazu.
Satiri, kot bogovi z rojem os,
objemajo me in poljubljajo norčavi.
Omedejo koticke vseh preros
draguljasti klobuki in snetjavi.
Pod mano poka suhi krhki lat,
se zavihtim in pojdem srajco prat.

Se zavihtim in pojdem srajco prat,
obesim jo na lesu, kole prečne.
Na ramo mi rubinasti strnad
leti iz dalje angelske in večne.
Draguljasti klobuki in snetjavi
zajemajo potoke, reke mlečne.
Nevihte so z metulji po muravi.
Noči sanjave so, na moč oblečne.
Pogled na svet se tudi predrugači,
omrznejo dogodki po dlaneh . . .
izvirni greh ponavljajo petkači,
premamijo navzoče v prvi greh.
Pomladil se bom kot penoelot,
bom svež in lep popraznoval svoj god.

Bom svež in lep popraznoval svoj god
kot Kirkin plemenjak. Zabrenkajo
naj mi iz sončnih angelskih zarot,
gorjanski mežnarji naj klenkajo.
Premamijo navzoče v prvi greh
pridvorniki, vaščani Bohinjbleda.
Ujamejo jih v prazen moški meh,
da so besedakonj in konjbeseda.
V imenu mojem poje zvon želja,
zasije gospodarjeva palača.
Kdo vse se k meni zopet poravna,
odganjal sem brlkogarja kozača.
Se oglasijo vsi trije zvonovi,
če pot zanese me k sloveči vdovi.

Če pot zanese me k sloveči vdovi,
njen orfej sem, njen ojdip, njen zaton.
Grem z rojem muh kot bog, z okovi
v puščavo kot meketajoči konj.
Odganjal sem brlogarja kozača,
ki sedlo mi je slinil in odpel.
Iz pajčolana rim sem slišal vrača,
ki mi ob rojstvu sedlo je pripel.
Odpne se srajca mi, odpenja pas.
Privid prigradničarja se razblini,
me zaskelijo čuti, živi stas;
prikrijem se v luskinju, v bezgovini.
So dvignjena nadstropja, novi štuki,
so prazniki marelični obkljuki.

So prazniki marelični obkljuki,
meandri skoz tišino in skoz krik.
Priprošnji so kljub nečloveški tuki,
če mrtveci pozabljajo na stik.
Prikrijem se v luskinju, v bezgovini,
ko iščejo me, da prižigam sveče.
Saj volkodlaki angel me le hlina
in na deželo mojo senco meče.
Skrivalnico davnin z menoj igra se
vodomec včeraj, jutri zvita kača;
ta hip v orunju gorskem samo zase . . .
Pozna me, predpotopnega govnača.
In spet v nebo se vzpenjajo mostovi,
me svinjski jelen obiskuje z dnovi.

Me svinjski jelen obiskuje z dnovi
kot rezbarija, tempeljsko srce,
z nevestami prihaja in godovi
in svati, ki vadjajo, to se ve . . .
Pozna me, predpotopnega govnača,
me je spočel, rodil in dolgo hranil,
zategadelj njegova sem lovača
in plen, katerega sem smrtno ranil.
Če mu uhajam, hodim ven na vas,
me našel bo v pepelu in smolini.
In dvignil k svojemu bo moj obraz,
na novo me bo gnetel v mokri glini.
Praded, čakaje v svoji črni pruki,
prihaja s hčerami do sem in vnuki.

Prihaja s hčerami do sem in vnuki
viharniuk, angel bliska, angel groma.
udomljem v moji polnoletni muki
zajema iz izvira brodoloma.
Na novo me bo gnetel v mokri glini,
na novo delal bo moj spol in cilj.
Prištet k njegovi bajni bom lastnini,
v purpur in hermelin kakor v azil.
Ker pa poletje vsako h kraju gre,
spreminjam se mu v nuko in otavo.
Oh, kadar se prijateljsko ozre,
kot dež mi dahne v brezčeljustno glavo.
S planine krušne, v nove dneve vstale —
odnaša zibeli in krste zale.

Odnaša zibeli in krste zale,
polaga v levo in žekno kot v par.
Sem trska drobna z angelove tnale,
zapičen kakor sveča pred oltar.
Kot dež mi dahne v brezčeljjustno glavo
Predobri? Starosvetni in Stoletni.
Odreši nemo grlo mi snetjavo,
me pelje izgubljenca v dom očetni.
Odrešenik, s ponudbami omamlja
pred lesami in kožami apela,
s hudičem svojim hudim me ulamlja,
me jemlje vegastega iz pepela.
So kretnje angelove okostenele,
so uspavanke in žalostinke opustele.

So uspavanke in žalostinke opustele,
še pticam niso več prijazen dom,
in rože znotraj vrta bodo ovenel,
a mene osrečuje jakobov sindrom.
Me jemlje vegastega iz pepela,
zato lahko bom zmerej levš prhajal.
Iz jate padal bom in iz krdela,
na božjo njivo seraf me bo vsajal.
Tako na novo božji bom nastajal,
v poljubih in objemih nosil spravo.
Že kerub, ki se v meni je odtajal,
razglašča mojo presvetljeno slavo.
Pristan in lačno leto razdejjale
v besedju o devicah so obale

V besedju o devicah so obale
potaknjene kot v mrtvo pesem križ
Za stvarnika so tuniko natkale,
za mene krpice čez ves drobiž.
Razglaša mojo presvetljeno slavo,
me s srečo napolnjuje kot navdih.
Komu ogrožam vero in postavo?
Stvariteljsko je dahnil v telestih
in mi odpustil, a njegova kazen
ostaja; dasi sva se razodela
drug drugemu kot sla, vsak igrokazen;
za nohte grem mu, dvojniku pastela.
žene može sejale bodo, žele.
. . . le lepe Vide bodo oživele.

... le lepe Vide bodo oživele
s fanfarami in vsemi arrhetoni.
Drugače slišati iz slovenske cele
glasu ne bo ne seganja po kroni.
Za nohte grem mu, dvojniku pastela,
beži pred mano, skriva se med troni.
Se prikazuje kot nagrobna stela,
ko jaz zorim v puščobi monotoni.
Me spreleti srh božji, moči zona,
kot v praznik grem z odpetimi možmi,
privoščil mi bo mrvico od lona,
kdor pota tudi zame naredi.
Bo dohajač morda nocoj oplel
mi soržično ime in vrtni spev!

Mi soržično ime in vrtni spev
smoli rokave, brado in kolena.
Gorjanski zvon skoz sanje bo donel
in me pretresal, plamen, do stržena.
Kdor pota tudi zame naredi,
mi mnogo bo odpustil mlad, spočit.
Razsoja in kaznuje in molči,
že dostikrat sem bil čez rob nalit.
S prestola se nasmehne in oltarja,
v oblicah je in se odpet zlati.
Saj vem, da jih še nekaj ogovarja,
egiptovsko temo še bolj zgosti,
svetinje kažipotov, drugih rev
erhaj bo shranil v miznični pepel.

Erhaj bo shranil v miznični pepel
lobanje posrebrene in ohmetje.
Bo srca vase upajoča zmlal,
bo glasno lastno blagroval početje.
Egiptovsko temo še bolj zgosti
nesrečno in človeško tiho petje.
Se za pahljačo gibov zasmeji
poklonjeno kot milost vnebovzetje.
Obdržati to angelsko poletje
je dano bogu v rečnati bližavi.
Prižet v svetniško sklanjam se imetje,
zvoni iz sanj, duhovi na planjavi.
Umijem se, oprham vsakokrat
za preživele iz legend, balad.

XIII

Erhaj bo shranil v miznični pepel
kakor ključar spomin na dom in svet.
Iz časa v kraj bo veter svež zavel,
prvak dogodka bo pa v nebo vzet.
Egiptovsko temo se bolj zgosti,
se slišal bo emanuelov sveder.
Zašklepeta z obruski in zobmi,
otresa zemljo s posinjelih beder.
Če kdo je storil prav tako, nekoč
v davnini zase, je zaznamoval
skomino mojo, pa je jokajoč
pogled skozi čevelj in bor_ ro kav.
Za v sanje bo in za na pladenj čredni,
kar bom zamesil s češnjevimi tedni.

Kar bom zamesil s češnjevimi tedni,
vogalno krilo bo, vogalna vera.
Iz cimeta bo kažipot izredni.
Iz vonjajočega prediva mera.
Pogled skoz čevelj in bor_ rokav
bo ribičeva, lovčeva bo bera.
Potiho, prepotiho in solzav
zazdel se pticam bom kot gnezdna špera.
Me čaka suženjstvo in nova štera?
Marelični so dnevi brez noči.
Je angel kretnja gibka iz večera.
Je duša in telo, kar zašušti.
In se počutim, kot da sem kraljév,
kako se bom veroničin prevzel!

Kako se bom veroničin prevzel
kot svobodnjak in kot tlačanski.
Med žbicami in resami izhlapel
kot cvet egiptovski, poganski.
Je duša in telo, kar zašušti,
se pomladim na zemlji novi, stranski.
Poljub. Objem. In grb, ki umori.
Spet vdinjam stari se legendi panjski.
Podpira črn prag me stanovanjski.
Me skriva jama, skalnati vogal,
me skriva mah pogleski in gorjanski.
Kako se bom se silno tresel, bal!
Smo izročila in usode vredni?
Saj smo berači narodovi dedni.

Saj smo berači narodovi dedni,
osiroteli tudi po nemarnem.
V iztočnici obredni in naslednji,
prekleti in osrečeni v oltarnem.
Kako se bom se silno tresel, bal,
ko znašel se bom v snopu božjem čarnem,
me boš za svojega imenoval
in skrival v mrtvem kotu nenevarnem.
Če pa trpel v zatišju bom preudarnem,
privezan med stoglave žive biče
in vate, molil bom v trenutku žarnem,
že piska veter zvonki skoz kotličce.
Mravljišče je v držaju bele kljuke,
so črvojedine v kolenu pruke.

So črvojedine v kolenu pruke.
Se dopolnjujem, tihec, s stranpotmi.
Zaplečnik črno-beli spet zasuke
po vetru vadi in se veseli.
Že piska veter zvonki skoz kotličce,
upogne se hrbet, sem na kolenih.
V obraz goreči gledati me miče,
da ga nekoč odtisnem na lončenih
zaslonih, kot zavezanca v moj stan.
In kot odlomek zvonki iz koled.
Okinčanega s pečo in v mezlan.
Drsi svetloba žgoča z belih skled.
Gostitelj se kot sveža jed ponudi.
. . . ta stresa se v molilčevi pobudi.

Ta stresa se v molilčevi pobudi
in je vojščak na grobi hladni prični.
Samo se pomehkuženemu studi.
Njegovi udi so mladostni, mični.
Drsi svetloba žgoča z belih skled,
odsevajo jo dečki rdečelični,
ko hodijo usodo staršev plet
in so kot angeli in neresnični.
Čas vodoravni, drugič čas navpični
vsevdilj le žlične žbične žrtve kliče;
so slepi, hromi in v besedi stični.
Pokleka mladi hostar med biriče,
odjemlje tuje grehe, tuje muke.
. . . ta sanja in živi visoke štuke.

Ta sanja in živi visoke štuke,
se valja s hlapci hlevskimi na stelji,
plodi nečake, za obzorji vnuke,
množi z jazbinami se in naselji.
Pokleka mladi hostar med biriče,
kot za ljubezen se kleči, med Lelji.
Za bič in za korito, polno piče.
Po dnevu klavne žrtve, po nedelji,
zbero se mladi vahtarji kamelji,
prinesejo v nosnicah širni svet,
odnesejo v naročju prah kodelji . . .
Bo žrtev v kisu, olju, in bo jed,
bo ta, ki se pod nožem svetim zgrudi.
. . . ta svetu kot otrok se večni čudi.

Ta svetu kot otrok se večni čudi
omahovaje s pevci in med slavci,
držeč se praga v svoji rodni rudi,
in polne mize, postelje z molčalci.
Bo žrtev v kisu, olju, in bo jed
Gospodova z njegovimi kazalci,
če se izkaže, da je stara snet,
so kaznovani tudi nabiralci.
So žrtvovani tudi pogajalci,
kateri sence stare so balade
in božjega navdiha odjemalci.
Kapljal bo od goste, črne brade.
Izza vodnjakov z gorskimi pasteli
že smo drug drugega sejali, želi.

Že smo drug drugega sejali, želi.
Se med razori žitni svet razblinja.
Drug drugega pohoja. Bomo pleli,
samo kar se Gospodu zdi in vdinja.
Kapljal bo od goste, črne brade,
med parklji in kopiti rž izginja,
človeška rž, sejana iz navade.
Koščeni kosec črni plašč razgrinja,
navade jutranje, večerne ukinja.
Podoben je beraču in petkaču.
Kako se nas spominja, nas spreminja!
Uslužen se priklanjal bom kozaču.
Iz medrja, ubožnega razreda,
korak je bil do bližnjega soseda.

Korak je bil do bližnjega soseda,
kjer kosa se križavna še ne ne vrinja,
je vržena sekira v lonec meda.
Iz groba-hleva poje ptica sinja.
Uslužen se priklanjal bom kozaču,
ki žive na tej strani vse prešinja.
Nasedel bom medenemu goslaču,
ki že moj jezik preišljuje, žinja!
in ga najdevam, vnuka, s spoznavalci.
Se v sanje se mi kot slast prikrade,
ga spremljajo pokončevalci,
služabnice boginje majske Lade.
V prizoru drugem tiho so zapeli,
za tujo mizo smo molče sloneli.

Za tujo mizo smo molče sloneli
na vekomaj odprti in navzven.
Ko s polnoletno smrtjo dozoreli
smo šli na tuje kakor na semenj . . .
Služabnice boginje majske Lade
so spremljale nas z bučnim petjem, plesom,
kot da obirajo nas in nasade
in nas razveseljujejo s telesom . . .
. . . z zakrinkanim telesom in pastmi
se vdinjajo ljubeče postopaču.
Opraviti si upajo z možmi,
se napotijo z nožem proti vraču.
Smo kakor polna in kopata skleda
bili služabniki in bog obreda.

Bili služabniki in bog obreda
smo vzeti iz goveda od nikoder.
Obenem: ptica pevka in ujeda
bila je šepetalka in mi oder.
Se napotijo z nožem proti vraču
rojeni iz moža in iz čoboder..
Posebno zaupljiv proti gostaču
nikoli nisem, ker se črnoder
potika vame in moj sramni koder,
ki petelini v moji se beljavi,
osvaja glasno harlekinsko moder.
Med samorogi zona in med pavi.
Dogodek, ki ga bom z dlanmi zajel,
za vse bom posedmeril kot odmev.

Za vse bom posedmeril kot odmev
prepasno rožo in podložno.
Noč premostitveno bom razodel
iz spanja v sanje dvignjeno in prožno.
Med samorogi zona in med pavi,
kot oznanjenje pravo in pomožno.
Lebdim med zvalnike vrtov z rokavi
jelenjimi na koncu stavka složno
z ločili in milobo strune. Od sinoči
oh od sinoči nič me ne ustavi,
če potlej niz dogodkov spet napoči —
cvetnè perjanica na školjčni glavi . . .
Imam za svoje, ovdovel in zrel,
cvetove ciljev, mrzki božji gnev.

Cvetove ciljev, mrzki božji gnev
občutim v sanjah kakor ribji mož in fant.
Ves svet mi bo prijetno gostolel,
drstim se in raztrgam zadnji gvant.
Cvetnè perjanica na školjčni glavi
na okostnjak moj zaigra, na škant.
Ves svet prijazno me pozdravi,
svoj lev obesim v Mesec in na pant.
Pradomovino iščem, sem pobožen.
Oprtani me gvažargrob skeli.
Ta v pratelesu mojem je zelo otožen,
egiptovsko temo še bolj zgosti.
Odstavke pesnikovih muz in dev
erhaj bo shranil v miznični pepel.

XIV

Cvetove ciljev, mrzki božji gnev
kot Budnost sanjam in imam za kmeta.
Iz kraja v čas bo veter svež zavel
v temo . . . Brez gumbov srajca, neožeta . . .
Cvetnè perjanica na školjčni glavi
čez rob igrač poseje molk žehteči.
Od mrtvih vstali zvesele v objavi
vrnitve se na dom mokrocveteči.
Kdor šel je v dolgo noč namesto mene,
bil feniksov klicar je in obet,
mu srajce nisem dal pletene,
je žlindrasti prhutar, strgan kmet.
Mojbog, da ne pokoplje me noben,
sprejemam kakor razlog za namen.

Sprejemam kakor razlog za namen
obljubo, da beseda bo pošla,
ko svet bo tostran vzet in narejen
iz angelskega panjskega trklja.
Je žlindrasti prhutar, strgan kmet,
bog ve, bo z mano šel in me objemal?
Mojbog, in bo moj sin in bo moj zet
in na njegovi rami bom predremal
sočasja; narod, ki me zaničuje,
prezrt umanjkal spet bo na proslavi,
ki je usoda. Kdor z menoj občuje . . .
Studenec je ohranil mik sanjavi . . .
Na prsih bom njegovih obslonel,
Gospod je stehtanega me preštel.

Gospod je stehtanega me preštel
in mi napisal senčni epitaf.
Sem za njegovo izročilo vnel
dvoriščni grob in hlevski črni škaf.
Studenec je ohranil mik sanjavi,
prebodle so ga v sanjah trave drafne.
Zlomila lok je v zaneseni spravi
pomirjujoča in zaspala Dafne.
Pečatenje trenutkov in dežele
naj bo pozabljeno s človekom vred.
Zahtevalo bo novo zlato tele
svoj roženkranc in včerajšnji izgled.
Sem iz device zdavnaj postorjen
in še do danes nisem opuščen.

In še do danes nisem opuščen,
kot da okrasek božjega sem grunta.
In kot da kruh, plesniv, sem zarečen
med angeli nocoj, zastava punta.
Svoj roženkranc in včerajšnji izgled
obnavlja boštvo; in me zasleduje
in starševsko me vstavlja v razpored,
kjer se ne ceni ali zaničuje
nihče; ne prvi niti izgubljenec.
In vsakomur se posrebre stopala,
ker nisem starček niti ne dojenec,
zapuščam temelje in dom kristala.
Je iz hudičevega ali božjega kobula
pod šipkom odložena trhla cula?

Pod šipkom odložena trhla cula:
moj ribji lev, premajhen in načet.
Volkulja tarnajočega začula
me je in me odvedla v novi svet.
Zapuščam temelje in dom kristala
in dvojčka, ki mi po življenju streže.
S perutmi se odženem iz ovala
dobrotnic, brez popotnice in leže.
Popotnica povančica sem sam,
čeljusti tisoč večkrat me ogloda
kot krt, nestrpen večkrat cepetam,
iskaje milost in zavetje soda.
Nov plemenjak v oznanjeni koledi
redi mrčes, ki se gosti v besedi.

Redi mrčes, ki se gosti v besedi
gospod moj novi v pesmi iz navdihov.
Ga malikujem in častim z nečedi
med vzdihih in med vilenjaki stihov.
Iskaje milost in zavetje soda
že vem, če jaz sem ta, ki da odvezo,
nikomur je ne dajem — oče — toda
kot mati odpoljubim slednjo jezo
bogovom bliska, groma in egide.
Za videz dam postaviti vešala.
In soncu dam ukaze, da ne vzide.
S peto dam jezni znak: do sem obala!
Je preperela karantanska bula,
z vasjo odgnije temelj, sveta tula.

Z vasjo odgnije temelj, sveta tula.
Odjemlje Jagnje grehe, svet škrlaten
jih zadrži. Je barčica priplula.
Stojim pred sodnim božjim stolom blaten.
S peto dam jezni znak: do sem obala . . .
Sem v mehkih delih kit in enojaten.
Nazaj zahteva zemlja, kar je dala
in angel me pesti vse bolj zavraten.
Bosjakoma sem lučnima bil kraten.
Je kruha, vode, vina zame škoda.
Pobraten bil sem že preveč potraten,
do sem dovolim priti dečkom z broda.
Udarjajo po najdenčku in skledi —
Ljudje zbero se v svoji novi čredi.

Ljudje zbero se v svoji novi čredi.
Pritihotapljen žrtveni kozlič
v družino je kot rima, dobri zgledi.
Samoedin nekje bo nov cepič.
Do sem dovolim priti dečkom z broda,
ponujajo za posteljo belič.
Na mizi jih zamika vsa posoda.
Ponujajo se mi kakor gonič.
Oblegajo kot večnost moj kranjič.
Nesmrtnost zaželijo si seveda,
kot da dežela moja je slabič.
Povodenj kličem — žrtev in ujeta!
Ko prebudim se, adam v mokrem ilu,
prisluhnem molku kakor sporočilu.

Prisluhnem molku kakor sporočilu.
Vreteno Park udarja ob moj želod.
Zavetje v umrjočem toplem krilu
posipa z jokom pajčolanast pelod.
Povodenj kličem — žrtev in ujeta!
Odrinejo naj barke in mornarji.
V meglicah Noetovega je zgleda
sled in spomin, prestoli in oltarji.
Ne pojdem z njimi, nisem njihov več.
So v čolnvetru angelske slasti.
Ne grem z izbranimi nikamor leč,
naj celi svet napije se krvi.
V pokrajini raztrgani sem vtič.
Zamolck mesa pojoči para bič.

Zamolka mesa pojoči para bič,
se z grčo kakor kmeta me dotika,
ko zamenojček k meni se ostrič
prihaja, samcat kot drobir jezika.
Naj celi svet napije se krvi:
ednina v Pesmi, vnebohodni vrt.
Za rožo in za pecelj me lovi
moj angel, ki je obhajilna strd.
S police posvečenega negnoja
kapljam v pustiv, kot pajčina je čreda,
ki išče dno zamolka me in loja;
se že v človekojedine poseda.
Visim na meču in na zlatem šilu.
živim pribit na bangarju, v paskvilu.

Živim pribit na bangarju, v paskvilu.
Sem skrinjico čudes odpiral
Zdaj v smolnatem minevam oblačilu,
in se iz drugih mrtvih bom prebiral.
Se že v človekojedine poseda,
kdor je priroč, uho povoj v navadi.
Zažlebi vame se, kot mu srce da.
Slediva se drug drugemu po bradi.
Obdahnjenemu od skrivnostne sle
naposled tudi meni se rodi
naslonjen z bokom name in v vresje
pilatus, ki umil si je dlani.
Oslec drobim brez ženina in prič,
in sem utrujeni ognjeplamtič.

In sem utrujeni ognjeplamtič,
privija k sebi me božanski duh.
Gozdič mi rodni gnezdni je kosmič
in se v privid ponudi in v posluh.
Pilatus, ki umil si je dlani,
prihaja in odhaja nespoznan.
Jaz na kolena padam, on stoji.
Domneve roža polni tatrman.
Drugje in drugič šel na nož je
in je med ljudstvom kakor kralj vzplamtel.
Telege angelske, komate božje —
kateri človek naj bi sneti smel?
Čigava pot se moji zoperstavi,
bo ubežala grehu in skušnjavi?

Bo ubežala grehu in skušnjavi
prelita pamtikri; brez maščevanja
razlita, razglašena po puščavi
in že ubita od zamolčevanja.
Kateri človek naj bi sneti smel
ukleti jarem hlapčevstva in blodnje!?
Bo skoz usode veter zahrumel.
So želje zdaj prepozne zdaj prezgodnje.
Sem buden? Je le stari svet zasanjan
v medleči mori, čisto posinjel?
Slavim, in sem zatorej živ ohranjan,
cvetove ciljev, mrzki božji gnev.
Kot jadro, sovra-breza, v tej poplavi
cvetnè perjanica na školjčni glavi!

Cvetnè perjanica na školjčni glavi
vihrala bo, ko se bo dan zazoril,
grebenasta, po vetru, v tej svečavi
se svet bo zmagujočemu pokoril.
Cvetove ciljev, mrzki božji gnev
slavim, ker mi je gorski bog govoril.
Sem bližnjega na svojih prsih grel
in z njim nesrečo dvojno zabramoril.
Ubogo ljudstvo, kaj sem tebi storil,
me iz Arkeziona v povečavi
pokličí. Da sem, sem si priboril,
cvetnè perjanica na školjčni glavi.
Hranili bomo: rože in plevel,
cvetove ciljev, mrzki božji gnev.

www.omnibus.se/beseda

ISBN 91-7301-235-1